

ΑΝΑΤΟΛΗ.

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΜΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ

ΕΤΟΣ Β'.

ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ

ΦΥΛ. ΙΗ'.

Η ΛΕΞΙΣ GREC.

Ἐν Γαλλίᾳ ἡ λέξις GREC, Ἑλλην, εἶναι συνώνυμος τοῦ ἐν χαρτοπαιγνίῳ ἀπατεῶνος κυρίως, ἐν γένει δὲ τοῦ ἐπιτηδείου κλέπτου. Κατὰ τὸν « Ἀγγελιαφόρον » τῆς Βιέννης, ἐφημερίδα ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τῆς Αὐστρίας γαλλιστὶ ἐκδιδομένην, ὁ κόμης Βασίλειος Βαλσαμάκης ἀνεκάλυψεν ἐν τινι σπανίῳ καὶ παλαιῷ βιβλίῳ, κατὰ τὸ 1788 ἐκδεδομένῳ, τὴν ἀρχὴν, ἐξ ἧς ἐπήγασεν ἡ προσωνομία αὐτῆ καὶ ἦτις ἔχει οὕτω:

Περὶ τὰ μέσα τῆς βασιλείας Λουδοβίκου ΙΔ',, ὅτε ἡ λαμπρότης καὶ ἡ μεγαλοπρέπεια τῆς Αὐλῆς του, ὡς καὶ τὸ ἐλευθέριον τοῦ μεγάλου τούτου βασιλέως, ἐφείλκον πανταχόθεν τῆς Εὐρώπης οὐ μόνον τοὺς εὐφρεῖς καὶ πολυμαθεῖς ἀνδρας, ἀλλὰ καὶ τοὺς τυχοδιώκτας, εἰς τῶν εὐγενῶν παρουσίασεν εἰς τὴν Αὐλὴν Ἑλληναί τινα, ὀνόματι Ἀλέξιον Ἀπούλον. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην οἱ Ἀνατολίται ἦσαν τοῦ συρμοῦ καὶ ταχέως κατώρθωσεν ὁ Ἀπούλος ν' ἀποκτήσῃ τὴν εὐνοίαν τοῦ βασιλέως. Φαίνεται

ὅτι ὁ Ἑλλην οὗτος ἦτο εὐφυῆς καὶ εἶχε ταξειδεύσει ἐφ' ἵκανόν εἰς τὴν Ἀνατολὴν, γνωρίσας ἐκ τοῦ πλησίον τοὺς Ἴνδοὺς, παρ' ὧν εἶχε διδαχθῆ τὴν τερατουργίαν καὶ τὴν θαυματοποιίαν. Ἡ συναναστροφή τοῦ Ἀπούλου ἦτο λίαν εὐχάριστος· ἐκεῖνο ὅμως, ὅπερ καθίστα αὐτὴν εὐχαριστοτέραν, ἦτο συλλογὴ τις πολυτίμων σπανίων λίθων, τὴν ὁποίαν εἶχε, καὶ περὶ ἧς μέγας ἐγένετο λόγος ἐν τῇ Αὐλῇ· ἐκτὸς δ' ὄλων τούτων ἦτο ἐλευθέριος καὶ πλεῖσται τῶν ἐν τέλει κυριῶν ἠράσθησαν αὐτοῦ.

Ἰδίως ἐκέκτητο ἐξοχόν τινα κάλαϊν περὶ οὗ πλεῖστα διηγοῦντο.

Ὁ λίθος οὗτος, ἔλεγον, εἶχε τὴν ιδιότητα νὰ θεραπεύῃ τοὺς πυρετοὺς καὶ νὰ ἐπαναγάγῃ τὴν νεότητα εἰς ὃν τινα τὸν ἔφερον.

Οἱ λόγοι οὗτοι ἐφθασαν εἰς τὴν ἀκοὴν τοῦ βασιλέως, ὅστις, ἐπιθυμήσας νὰ ἴδῃ τὸ ἀλεξητήριον τοῦτο, ἐπεμψεν ἕνα τῶν εὐγενῶν του, ὅπως τὸ ζητήσῃ παρὰ τοῦ Ἀπούλου.

Ὁ εὐγενῆς οὗτος ἦν ὁ εὐνοούμενος τοῦ βασιλέως, ὅστις μεταβάς παρὰ τῷ Ἑλ-

λῆνι προὔτεινεν αὐτῷ νὰ τῷ πωλήσῃ τὸν διεγείραντα τὴν περιέργειαν τοῦ κυρίου του λίθον.

— Εὐαρεστήθητε νὰ εἶπητε τὴν τιμὴν του, λέγει τῷ Ἀπούλῳ, καὶ τὸν ἀγοράζω ἄνευ συμφωνίας.

— Ὅχι, ἀπαντᾷ οὗτος, ὠρκισθὴν εἰς τὸν δωρήσαντά με αὐτὸν, ὅτι οὐδέποτε θέλω χωρισθῆ τούτου, εἰμὴ μόνον ὅπως σώσω τὴν ζωὴν δυστυχοῦς τινος, ἢ ἐὰν τὸν χάσω εἰς τὸ χαρτοπαίγιον· ὥστε, ἂν θέλητε νὰ λάβῃτε τὸν λίθον τοῦτον, πρέπει νὰ μοὶ τὸν κερδήσῃτε.

— Λοιπὸν, λέγει ὁ Σαϊντ-Ἀνιάν, προσδιωρίσατε τὸ ποσὸν διὰ τὸ ὅποιον θελετέ τὸν παίξει.

— Ἀρχίσωμεν ἀπὸ ἑκατὸ σκούδα, λέγει ὁ Ἕλληνας, καὶ ἤρχισαν νὰ παίζουν.

Ὁ Σαϊντ-Ἀνιάν ἀπώλεσε πλείω τῶν πεντακισχιλίων σκούδων χωρὶς νὰ δυνηθῆ νὰ κερδήσῃ τὸ κειμήλιον καὶ μετὰ δίωρον ἐπίμονον παίγιδιον ἠναγκάσθη ν' ἀποσυρθῆ.

Τοῦ συμβάντος τούτου καταστάντος γνωστοῦ ἐν τῇ Αὐλῇ, ἄλλοι εὐγενεῖς ἐπανήρξαντο τὸ αὐτὸ παίγιδιον, πλὴν εἰς μάτην· τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ὁ Ἀπούλος ἐκέρδησεν ἑκατομμύρια σκούδων. Τέλος ὁ βασιλεὺς, πληροφορηθεὶς περὶ τῆς υποθέσεως ταύτης, ἠθέλησε νὰ δοκιμάσῃ καὶ αὐτὸς νὰ παίξῃ, ἐπιθεδαιῶν ἐκ τῶν προτέρων ὅτι ἠθελε κατορθῶσαι νὰ κερδήσῃ τὸν λίθον. Καὶ ὄντως, ἀμέσως τὸν ἐκέρδησε· τοσοῦτον ὅμως ἐκίνησε τὴν ἐπιθυμίαν του τὸ χαρτοπαίγιον, ὥστε προσεκάλει καθ' ἑκάστην τὸν Ἀπούλον ὅπως παίξῃ μετ' αὐτοῦ. Φαίνεται δ' ὅτι ἀπώλεσε μυθῶδη ποσά, διότι ἔκτοτε ἔλεγεν,

ὅτι ὁ λίθος τῷ ἐστοίχιζεν ἑκατομμύρια.

Μετὰ πολὺν χρόνον εἰς τῶν εὐγενῶν τῆς Αὐλῆς, συλλαβῶν ἐπ' αὐτοφόρῳ τὸν Ἀπούλον κλέπτοντα ἐν τῷ παιγνιδίῳ, ἀνήγγειλε τὸ συμβάν τῷ βασιλεῖ, ὅστις τοσοῦτον ἠγανάκτησε δια τὴν δολιότητα αὐτοῦ, ὥστε διέταξε νὰ τῷ ἀποκόψωσι τὰς χεῖρας· ἀλλ' ἠλάττωσεν εἰς διὰ βίου δεσμὰ τὴν ποινὴν, ἣν ὑπέστη οὗτος ἀποθανὼν ἐν ταῖς φυλακαῖς τῆς Βασιλλίης, περὶ τὰ τέλη τοῦ ΙΖ' αἰῶνος.

Ἐκτοτε προσωνόμασαν πάντας τοὺς δολίους παίκτας Ἀπούλους ἢ Ἕλληνας (Grecs), ἢ δὲ προσωνομία αὕτη καθιερώθη ἐν τῇ γλώσσῃ, δηλοῦσα κατ' ἐπέκτασιν πάντα δόλιον καὶ ἀπατεῶνα.

Τὸ λυπηρὸν εἶναι ὅτι καὶ τὸ λεξικὸν τῆς Γαλλικῆς ἀκαδημίας υἱοθέτησε τὴν λέξιν!

ΑΙ ΠΥΡΑΜΙΔΕΣ.

Ἐξερχόμενοι τῆς Μέμφιδος πρὸς δυσμὰς ἐκ τῆς πύλης τῆς καλουμένης τῆς Ἀήθης καὶ διερχόμενοι διὰ χλοερῶν λειμῶνων καὶ διὰ τῆς Ἀχερουσίας λίμνης, φθάνομεν εἰς τοὺς πρόποδας τῶν Λυδικῶν ὄρεων, ἐφ' ὧν ὑπῆρχεν ἡ Νεκρόπολις τῆς Μέμφιδος, ἥτις ἦν ἡ πλουσιωτέρα, ὠραιότερα καὶ μεγαλητέρα πασῶν τῶν ἐν Αἰγύπτῳ Νεκροπόλεων.

Αἱ πυραμίδες τῆς Γκιζῆ πρὸς βορρὰν καὶ αἱ τῆς Δασιούρ πρὸς μεσημβρίαν ἀποτελοῦσι τὰ ὄρια τῆς Νεκροπόλεως ταύτης.

Ἐνταῦθα πρόκειται νὰ γράψωμεν ὀλίγα τινὰ περὶ τῶν πυραμίδων τῆς Γκιζῆ.

Ἐπῆρχεν ἀνάκαθεν ἡ συνήθεια νὰ τίθεται ἐπὶ τοῦ ἐνταφιαζομένου σωρὸς ἐκ χύματος ἢ ἐκ λίθων, εἴτε ὅπως καθίσταται εὐδιάνω-

στον τὸ μέρος ἐν ᾧ ἐτάφη, εἴτε ὅπως προφυλάσσεται ὁ τάφος ἀπὸ πάσης βεβηλώσεως. Τὸ ὕψος τοῦ σωροῦ τούτου ἢ ὄγκου ἦτο ἀνάλογον τῆς καταστάσεως τοῦ ἀποθανόντος. Ὁ ἡγεμὼν ὤφειλε κατὰ συνέπειαν νὰ ἀνεγείρῃ ἐπὶ τοῦ τάφου του μεγαλειότερον ὄγκον. Ὁ ὄγκος οὗτος ὁ σωρευόμενος διὰ τοποθετήσεως λίθων ἐπὶ λίθων, ἀπετέλεσεν ἀκολούθως τὸ σχῆμα τῆς τετραπλεύρου πυραμίδος.

Τὴν πρώτην μεταξὺ τῶν πυραμίδων θέσιν κατέχουσιν αἱ πυραμίδες τῆς Γκιζῆ. Δυσχερὲς λίαν ἀποβαίνει εἰς τὸν περιγηθέντα τὴν Αἰγύπτου ἄπασαν νὰ ἐκφράσῃ τὴν ἐντύπωσιν ἣν αἰσθάνεται πλησιάζων εἰς τὰ μνημεῖα ταῦτα.

Πολλοὶ θὰ ὑπῆρχον πυραμίδες κατὰ τὴν ἀρχαιότητα· εἶναι δὲ παράδοξον πῶς οὔτε αἱ ἐπιγραφαὶ, οὔτε τὰ χρονικὰ τῶν ἱερέων, οὔτε ὁ Ὅμηρος, ὁ συγνάκις λαλήσας περὶ τῆς κλασικῆς ταύτης γῆς, οὐδ' αὕτη ἡ Παλαιὰ Διαθήκη ἀναφέρουσί τι περὶ αὐτῶν (α).

Ἐνταῦθα θὰ ἀναφέρομεν τὰς Ἀνατολικὰς παραδόσεις ὡς καὶ τὰς γνώμας διαφόρων συγγραφέων, ὅπως παρατήρησεν ὁ ἀναγνώστης ὅτι ἐν ταῖς μὲν ἐνυπάρχει τὸ γελοῖον, ἐν ταῖς δὲ μόνη ἡ εἰκασία.

Οἱ υἱοὶ τοῦ Θεοῦ, βλέποντες τὴν ὠραιότητά τῶν θυγατέρων τῶν ἀνθρώπων, οἵτινες κατόκουν τότε τὴν γῆν, ἔλαβον ὡς συζύγους τῶν ἐκείνων ἐξ αὐτῶν, ὅσαι κάλλιον τοῖς ἡρεσκον. (β). Ἐκ τῶν τοιούτων γάμων ἐγεννήθησαν οἱ Γίγαντες (γ), οἵτινες κατὰ τὸν Ἐνὼχ ἐδίδαξαν ταῖς μὲν συζύγους τῶν τὴν

(α) Σχολιασταὶ τινες τῆς Γραφῆς φρονοῦσιν ὅτι ὁ Ἰὼβ ἐν Κεφ. Γ'. 14, ἔθα λαλεῖ περὶ βασιλείων καὶ βουλευτῶν τῆς γῆς οἰκοδομούντων εἰς ἑαυτοὺς ἐρημώσεις, ἐνοεῖ τὰς δάσεις, καὶ ἰδίως τὴν τοῦ Διὸς Ἄμμωνος καὶ τοῦ Φαγιοῦμ, ἢ τὰς δύο πόλεις Φιτόμην καὶ Ράχαμαν. Ἡμεῖς ὅμως φρονοῦμεν ὅτι ἡ Γραφή λαλεῖ περὶ οἰκοδομῶν ἐν γένει καὶ οὐχὶ εἰδικῶς περὶ πυραμίδων.

(β) Οὕτως ἡ Γένεσις. Κεφ. ΣΤ'. 2.

(γ) Αὐτόθι, Κεφ. ΣΤ'. 4.

Ἀστρολογίαν, τὰς μαγικὰς τέχνας καὶ τὴν χρῆσιν τῶν δηλητηρίων, τοῖς δὲ ἀνθρώποις τὴν γεωργίαν, τὴν ἐξεργασίαν τῶν μετάλλων, τὴν χημίαν καὶ τὴν κατασκευὴν τῶν ὄπλων. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἀκριβῶς, λέγει Γάλλος τις ἱστορικὸς, ὄντα τόσῳ ὕψηλου ἀναστήματος ἀνήγειρον τὰ θαυμαστά ἐκεῖνα τῆς τέχνης μνημεῖα ὡς ἀπόδειξιν τῶν γνώσεων τῶν εἰς τὰς ἐπερχομένας γεννεάς.

Ὁ Δόκτωρ Χέρβ, ἐπὶ τῇ μαρτυρίᾳ ἀνατολιτῶν τινῶν συγγραφέων, θεωρεῖ τὰς πυραμίδας ὡς ἐγεθραίας ὑπὸ τοῦ Γιάμ, παγκοσμίου Μονάρχου, ὑπάρξαντος πρὸ τοῦ Ἀδάμ.

Αἱ Κοπτικαὶ παραδόσεις διατείνονται ὅτι ὁ Σαουρίδ, πολλοὺς πρὸ τοῦ Ἀδάμ αἰῶνας, ἀνήγειρε τὴν μεγίστην τῶν Πυραμίδων, ὅπως ὑπ' αὐτὴν ταφῇ μετὰ τῶν θησαυρῶν του· τὴν δευτέραν ἀνήγειρε διὰ τὸν ἀδελφόν του Χουνίβ, καὶ τὴν τρίτην διὰ τὸν υἱόν του Φαζφαρίνον.

Ἄλλοι θεωροῦσι τὰς πυραμίδας ὡς μνημεῖα ἐγεθραία ὑπὸ τοῦ Νεμρώδ, καὶ ἄλλοι ὑπὸ τῆς βασιλείας Δαλούκας. Οἱ Σαβηνῖται βεβαιοῦσιν ὅτι ἡ πρώτη αὐτῶν ὑπῆρξεν ὁ τάφος τοῦ Σῆθ, ἡ δευτέρα τοῦ Ἑρμού, καὶ ἡ τρίτη τοῦ Σάβου, ἐξ οὗ καὶ ἔλαβε τὸ ὄνομα ἡ αἴρεσις αὕτη. Διατείνονται πρὸς δε οἱ αὐτοὶ Σαβηνῖται, ὅτι καὶ ὁ Ἀγαθοδαίμων, προφήτης καὶ αὐτὸς ὡς ὁ Ἑρμῆς, ἐτάφη ὑπὸ τὴν πρώτην πυραμίδα.

Ὁ Πυθαγόρας βεβαίως ὅτι Ἑρμῆς ὁ Τρισμέγιστος ἀνήγειρε τὴν πρώτην τῶν πυραμίδων, ὅπως αὕτη χρησιμεύσῃ ταῖς ἐπιγιγνομένοις ὡς μαρτυρία τῆς ἀρχαίας Αἰγυπτιακῆς προόδου. Ἀλλαχοῦ διατείνεται ὅτι αἱ πυραμίδες εἰσὶ μνημεῖα ἀστρονομικὰ καὶ θρησκευτικὰ, καὶ ὅτι πρὸ ἑκάστης αὐτῶν ὑπῆρχε ναῖσκος τετράγωνος, πρὸς ἀνατολὰς ἔχων τὴν πρόσοψιν. Ἐπειδὴ δὲ αἱ πρώται Ἀστρονομικαὶ μελέται ἐξ ἀνάγκης ἠθέλον γεννήσαι τὴν ἰδέαν τῆς λατρείας, αἱ πυραμίδες, κατὰ

τὸν Πυθαγόραν, ἐθεωροῦντο ὡς βωμοὶ ἐγε-
θέντες εἰς τὰ ἄστρα.

Ὁ Πλίνιος, ἀφοῦ ὑποδεικνύει τοὺς συγ-
γραφεῖς οἵτινες ἀνέφερον περὶ τῶν μνημείων
τούτων καὶ ἀποδίδει εἰς τὸν Ἀρμάνην τὴν
οἰκοδομὴν τῆς πρώτης πυραμίδος, ἀποκαλεῖ
αὐτὰς ἀνόητον ἐπίδειξιν τοῦ πλοῦτου τῶν
βασιλέων, καὶ περαίνει λέγων ὅτι οὐδεὶς γι-
νώσκει τίς ἀνήγειρεν αὐτὰς, προστιθέμενος
ὅτι οἱ εἰσηγηταὶ τόσῳ μακτιοδόξου ἔργου, ἐ-
τάφησαν εἰς τὰ βᾶθη τῆς λήθης.

Ὁ Δόκτωρ Κλάρκ διίσχυρίζεται ὅτι ἡ
πρώτη πυραμὶς ἐχρησίμευσεν ὡς τάφος τοῦ
Ἰωσήφ. Ἄλλοι δὲ ὑποστηρίζουσιν ὅτι ἦτο
προωρισμένη διὰ τὰ μυστήρια καὶ τὴν εἰς αὐ-
τὰ μύησιν τῶν ξένων. Ὑπάρχει καὶ τις φρο-
νῶν ὅτι ἰδρῦθησαν ὑπὸ φυλῶν, αἵτινες, ἀνε-
ξάρτητοι ἀπὸ τῶν Αἰγυπτίων, ἔζων ἐξ ἀμνη-
μονεύτων χρόνων ἐν τῷ μέρει ἐκεῖνῳ. Ἄλλοι
διατείνονται ὅτι βασιλεῖς τινες, φοβηθέντες
μήποτε ἡ Αἴγυπτος κατακλυσθῆ ὑπὸ τοῦ
Νεῖλου, ὠκοδόμησαν τὰ ἄστυα ἐκεῖνα, ὅπως
ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἐγκλιεσθῶσιν εἰς αὐτὰ
μετὰ τῶν οἰκογενειῶν καὶ τοῦ πλοῦτου τῶν.
Καὶ τῇ ἀληθείᾳ, ὁ Bovel ἀποδίδει τῷ Ραμ-
σῆ, προκατόχῳ τοῦ Χέοπος (κατὰ τὸν κα-
τάλογον τῶν βασιλέων τοῦ Ἡρόδοτου, 1244
π. Χ.) τὴν ἀνάγεσιν τῆς πρώτης πυραμι-
δος, σκοποῦντι νὰ ἐγκρύψῃ ἐν αὐτῇ τὰ πλού-
τη του, ἅπερ, κατὰ τὸν Διόδωρον, ἀνήρχοντο
εἰς 400,000 τάλαντα χρυσοῦ.

Ἄλλοι συγγραφεῖς, Γάλλοι, διατείνονται
ὅτι ἦσαν οἱ πυραμίδες ἀστεροσκοπεῖα· ἄλλοι
ὅτι ἦσαν γνώμονες· ἄλλοι τέλος ἐθεώρησαν
αὐτὰς ὡς φραγμοὺς κατὰ τῆς ἄμμου τῆς ἐ-
ρήμου! (α).

Ὁ Διόδωρος ἔγραψεν ὅτι ἡ ἀνάγεσις τῶν
πυραμίδων ὀφείλεται εἰς τὸν Χέοπα καὶ Κε-
φρήνον.

(α) *Idè Recherches sur l'origine des Pyra-
mides. Paris 1812.*

φρήνον, τοὺς δύο πρώτους βασιλεῖς τῆς Δ'. κα-
τὰ Μανέθωνα δυναστείας (500 π. Χ.) Προσ-
τίθησιν ὅμως ὅτι οὐδὲν ἐθεωρεῖτο ὡς ἐθέλι-
ον ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο, οὔτε ὑπὸ τῶν
κατοίκων, οὔτε ὑπὸ τῶν ἱστορικῶν. Διότι
μέγα τῶν κατοίκων μέρος ἀπέδιδε τὰς πυ-
ραμίδας εἰς τοὺς ρηθέντας δύο βασιλεῖς, οἱ
ἄλλοι ὅμως ὑπέθετον ὅτι τὴν μὲν πρώτην
πυραμίδα ἤγειρεν ὁ Ἀμρῶς ἢ Ἀρμάνης, τὴν
δὲ δευτέραν ὁ Ἀρκασις, καὶ τὴν τρίτην ὁ Ἰ-
ναρῶν ἢ Μαρῶν.

Ὁ Ἡρόδοτος ἀποδίδει εἰς τὸν Χέοπα καὶ
Κεφρήνον τὰς δύο πρώτας πυραμίδας (1100
ἔτη π. Χ.), προσθέτων ὅμως ὅτι οἱ Αἰγύ-
πτιοι, μὴ θέλοντες νὰ ὀνομάσωσι τοὺς βα-
σιλεῖς τούτους ἐνεκα τῆς κακίας τῶν, ὠνόμα-
ζον τὰ μνημεῖα ταῦτα τοῦ Φιλίτιος, ὅπερ ἦν
ὄνομα ποιμένος, βόσκοντος τότε τὰ πρόβα-
τά του εἰς τὰ περὶχωρα τῶν μνημείων ἐκεῖ-
νων. Ἀπέδωκαν δὲ τὸ τοιοῦτον ὄνομα εἰς τὰς
πυραμίδας, διότι ἔτρεφον οἱ Αἰγύπτιοι μεγί-
στην ἀποστροφὴν κατὰ παντὸς ποιμένος.
Ἰωσήφ ὁ Ἀφρικανὸς ὑποθέτει τὸν Ἀβραάμ
ὡς τὸν Φίλιππον, ὅστις ἦλθεν εἰς Αἴγυπτον
ἐκ Χαλδαίας καὶ ἔβασκε τὰ πρόβατά του εἰς
τοὺς ὠραίους αὐτῆς λειμῶνας. Ὁ Φλουρὺ
τέλος φρονεῖ ὅτι ἠγέρθησαν αἱ πυραμίδες τῷ
1728 π. Χ. μετὰ τὴν ἐκδίωξιν τῶν ποιμέ-
νων.

Οὐχ ἦττον ὅμως μεταξὺ τῶν ποιητικῶν
τούτων γνωμῶν τῶν συγγραφέων, πλείονας
ἔχει ὀπαδοὺς ἢ γνώμη ὅτι ὁ Χέωψ ὑπὸ τὸ ὄ-
νομα Σοῆφι ὑπῆρξεν, ὡς καὶ ὁ Ἡρόδοτος φρο-
νεῖ, ὁ ἰδρυτὴς τῆς πρώτης πυραμίδος.

Ἡ χρονολογία τοῦ Μανέθωνος ὀρίζει τὴν
ἰδρυσιν τῆς πρώτης ταύτης πυραμίδος μετα-
ξὺ τοῦ 5121 καὶ 5058 ἔτους π. Χ. Ὁ Ἡ-
ρόδοτος ὅμως καὶ ὁ Διόδωρος διατείνονται
ὅτι ἠγέρθη αὕτη πολὺ ἀργότερον.

Κατὰ τὸν Διόδωρον μόλις παρήλθον 1000
ἔτη ἀπὸ τῆς ἐποχῆς, καὶ ἦν οὗτος ἐπεσκέ-

φθη τὴν Αἴγυπτον. Κατὰ τὸν ὑπολογισμὸν
τούτον ἡ βασιλεία τῶν δύο ρηθέντων βασι-
λέων δύναται νὰ προσδιορισθῆ μέχρι τοῦ
1087 π. Χ. ἤτοι περὶ τὰ τέλη τῆς Κ'. δυ-
ναστείας ἢ τῆς Δ'. κατὰ Μανέθωνα.

Ἐν μέσῳ τούτων γνωμῶν καὶ ἐποχῶν
δὲν ὀκνοῦμεν νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ἡ τῶν πυ-
ραμίδων ἀνάγεσις ἐγένετο εἰς ἐποχὴν ἀρχαι-
στάτην. Ἐὰν ὅμως τὸ ἑταστικὸν τοῦ ἱστο-
ρικοῦ βλέμμα εἰσδύσῃ εἰς τὴν σκοτεινὴν ἐκεί-
νην ἀρχαιότητα, οὐδὲν ἄλλο θ' ἀπαντήσῃ ἢ
μυθικὰς διηγήσεις καὶ παραδόξους.

Τούντεθεν, ἀφοῦ τὰ χρονικὰ τῶν ἱερέων
καὶ ἡ ἱερὰ γραφὴ οὐδὲν περὶ πυραμίδων λέ-
γουσιν, ἀφοῦ ἡ τῶν γνωμῶν ποικιλία περὶ
τῶν ἐποχῶν τῆς ἐγέρσεως τῶν εἶναι πολλή,
ἀφοῦ οὐδεὶς ἀνεῦρε τίς ἀνήγειρε τὰ μνημεῖα
ταῦτα ὡς ὁ Διόδωρος καὶ ὁ Πλίνιος ὁμολο-
γοῦσι, τούντεθεν, λέγομεν, ἀποφαινόμεθα
ὅτι αἱ πυραμίδες εἶναι καὶ σήμερον σκοτει-
νότατον αἰνίγμα. Διὰ τοῦτο θὰ θεωρηθῆ ἴ-
σως ὡς περιττὴ πᾶσα ἀπόπειρα ἀφορῶσα εἰς
τὴν λύσιν τοιοῦτου αἰνίγματος.

Ὅτι ὅμως τυγχάνει ἀναμφήριστον, ὅτι
εἶναι λίαν καταφανές, ἐστὶν ὅτι αἱ πυραμι-
δες εἰσὶ μνημεῖα τεθέντα ἐν τῷ ὀρίῳ τῶν δύο
κόσμων, παριστῶντα τὸ πέρας τῶν ἐργασιῶν
τῆς ζωῆς καὶ τὴν εἰκόνα αἰωνίου ἀναπαύσε-
ως· εἰσὶ δηλονότι τάφοι, ἐν οἷς οἱ πρώτοι
τῆς Αἰγύπτου ἡγεμόνες ἐζήτουν νὰ θάπτον-
ται, ὅπως ἡ μνήμη τῶν διαμένῃ ζωῆς εἰς
τὰς ἐπερχομένας γενεάς. Καὶ τοὶ δὲ δὲν εἶ-
ναι οὗτοι ἔργα ἐξαισίας περὶ τὸ οἰκοδομεῖν
τέχνης, εἰσὶν οὐχ ἦττον ἀξιοθαύμαστα μνη-
μεῖα τοῦ ἀνθρωπίνου νοῦς τῆς ἐποχῆς ἐκεῖ-
νης· εἰσὶ τὰ μέγιστα μνημεῖα, ἅπερ ὁ κό-
σμος γινώσκει, καὶ ἅπερ ἐσεβάσθησαν καὶ αὐ-
τοὶ οἱ βάρβαροι.

Ἐπὶ ὑψώματος τῆς ἀλύσου τῶν Λυβικῶν
ὄρεων, 110 πόδας ὑπεράνω τῆς κοιλάδος τῆς
Αἰγύπτου, 143 ὑπεράνω τῆς Ἐρυθρᾶς θα-

λάσσης καὶ 173 ὑπεράνω τῆς Μεσογείου,
ἐγείρονται αἱ δύο πρώται μεγάλαι πυραμίδες,
λίαν ὑπερῆρᾶνως ἐν μέσῳ τῆς σιγῆς, ἐν ἣ
φαίνονται ὡσεὶ θελήσασαι νὰ ἀπομονωθῶσιν
αἰωνίως.

Κατὰ τὸν Ἡρόδοτον, ἐκάστη πρόσοψις
τῆς παρ' αὐτοῦ μετρηθείσης πυραμίδος εἶχε
μῆκος 800 Ἑλληνικῶν ποδῶν. Ὁ Διόδω-
ρος ἐμέτρησε μόνον 700 πόδας, ὁ δὲ Στρά-
βων 883. Νεώτεροι παρατηρήσεις ἀπέδειξαν
τοὺς πόδας 746 (Γαλλικοῦς). Ὑπελογίσθη ὁ
ὄγκος τῆς εἰς 1,444,670 κυβικὰ μέτρα. Τὸ
δὲ βάρος τῆς εἰς 6,000,000 τόννων.

Ἐκάστη τῶν πλευρῶν τῶν πυραμίδων ἐ-
στὶν ἐστραμμένη πρὸς ἐν τῶν τεσσάρων ση-
μείων τοῦ ὀρίζοντος. Οἱ λίθοι ἐξ ὧν κατε-
σκευάσθησαν εἰσὶν ἀνομίῳ μεγέθους καὶ ἔ-
χουσι πάντες τὸ σχῆμα πρίσματος. Ἐκα-
στος ἔχει ὕψος 2 ἢ 3 ποδῶν, τινὲς δὲ καὶ
μῆκος 30 καὶ ἐπέκεινα. Εἰσὶ δὲ τιτανόλιθοι.
Ὁ Ἡρόδοτος καὶ ὁ Διόδωρος συμφωνοῦσιν
ὅτι οἱ λίθοι οὗτοι ἐλήφθησαν ἐκ τοῦ ἀραβι-
κοῦ ὄρους (Μοκατᾶν) καὶ ἐκομίσθησαν εἰς τὰ
Λυβικὰ ὄρη. Καὶ ἡ μὲν μεταφορὰ αὐτῶν διὰ
τοῦ Νεῖλου καθίσταται εὐνόητος· ἀλλὰ πῶς
οὗτοι ἐκ τοῦ ὄρους ἐκομίσθησαν μέχρι τῆς
ὄχθης τοῦ ποταμοῦ; Ἡ πῶς, ἀφιχθέντες εἰς
τὸν πρὸς τὸν ὄρον, ἐξήχθησαν ἐκ τοῦ Νεῖλου
καὶ μετεκομίσθησαν δι' ἐδάφους ἀμμώδους
καὶ ἀπαλοῦ μέχρι τῆς θέσεως ἐν ἣ κεῖνται αἱ
πυραμίδες; Πῶς δ' ἐκεῖθεν ἀνεβιβάσθησαν εἰς
ὕψος 400 καὶ ἐπέκεινα ποδῶν; Θαυμασία ὄν-
τως θὰ ἦτο ἡ μηχανικὴ τῶν χρόνων ἐκεῖνων!
(ἀκολουθεῖ).

Η ΕΠΤΑΝΗΣΟΣ.

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε προηγ. φυλλάδι.)

Τὴν περιπλοκὴν ταύτην ἐπηύξησεν ἐτι
μᾶλλον νεώτερόν τι συμβάν. Ἐτελείτο ἡ ἐ-

ορτή του 'Αγ. Σπυρίδωνος, και η σφοδρὸς τοῦ 'Αγίου περιεφέρετο ἐν λιτανείᾳ πρὸς ἀνάμνησιν τῆς ἐκ Κερκύρας ἐξώσεως τῶν Τούρκων. Πρότερον αἱ 'Αγγλικαὶ ἀρχαί, ὅπως καὶ οἱ 'Ενετοὶ, ἠκολούθουν εὐλαβῶς εἰς τὴν λιτανείαν, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ 1837 ἡ τάξις μετεβλήθη ὑπὸ τοῦ Λόρδου μεγάλου 'Αρμοστοῦ Δούγλας. Ἡ λιτανεία ἴστατο ἐν τῇ πλατείᾳ τῶν 'Αγίων Μιχαὴλ καὶ Γεωργίου, ὑπὸ τὸν ἐξώστην τοῦ 'Αρμοστοῦ, εἰς ἃν ἐνεφανίζετο ὁ Λόρδος μετὰ τῆς ἀκολουθίας του καὶ ὁ μητροπολίτης ἀπήγγειλε μεγαλοφώνως δέησιν ὑπὲρ τῆς βασιλείας. Οὕτως ἐγένετο ἐπὶ 21 ἔτη. Ἀλλὰ τὴν 22 Αὐγούστου 1858 οἱ δημοτικοὶ σύμβουλοι ἀπεχωρίσθησαν τῆς λιτανείας καθ' ἣν στιγμὴν αὕτη ἀφικνεῖτο εἰς τὴν ἐπίσημον ἐκείνην θέσιν. Τοῦτο προῦκάλεσε νέας νοθεσίας τῆς Γερουσίας καὶ νέαν ἐκθεσιν τοῦ Λόρδου 'Αρμοστοῦ. Ἐφοβοῦντο μὴ ἡ ἀποχὴ τῶν Δημαρχικῶν ἐπαναληφθῆ κατὰ τὴν λιτανείαν τοῦ Νοεμβρίου καὶ ὑπεδείκνυον ὡς τιμωρίαν οὐδὲν ἤττον ἢ τὴν παῦσιν αὐτῶν καὶ τὴν ἀπαγόρευσιν τῆς ἐκ νέου ἐκλογῆς των.

'Αλλ' ἡ ἀντίστασις δὲν περιορίσθη ἐνταῦθα· διότι τῆς συζητήσεως μετέσχε καὶ ὁ μητροπολίτης, κηρυχθεὶς ὑπὲρ τῶν Δημαρχικῶν, καὶ δηλώσας ὅτι ἡ ὑπὸ τὸν 'Αγγλικὸν ἐξώστην στάσις ἐφαίνετο αὐτῷ ἐναντία εἰς τὴν ἀξιοπρέπειαν τοῦ κλήρου, καὶ ὅτι ὁ Λόρδος 'Αρμοστής, καίτοι καλούμενος Μέγας, δὲν ἦτο ἡ ἀπλοῦς θνητὸς, ἐπομένως δὲν ἦτο ἄξιος ὅπως ὁ ἅγιος, προστάτης τῆς νήσου, ἐξευτελίζηται ἐνώπιόν του. Ἡ διακήρυξις αὕτη ἐκλόνησε καὶ τοὺς ἐνθερμοτέρους Προστασιανοὺς καὶ αὐτὸν τὸν 'Αρμοστήν Γιούγκ. Ἐπὶ προσδοκίᾳ λοιπὸν σαφεστέρων ὁδηγιῶν, ἀπεφασίσθη νὰ ἐκκλίνωσι τὴν δυσχέρειαν, περιορίζοντες τὴν λιτανείαν μόνον εἰς τὰ πέραξ τοῦ ναοῦ.

'Ενῶ συζητήσεις τοσοῦτον σπουδαῖαι συνε-

τάρασσον τὴν Ἐπτανήσον, ὕστατον περιστατικὸν, ὅπερ οὐδέποτε ἐπεξηγήθη καθαρῶς, συνεπλήρωσε τὰς δυσχερείας εἰς ἃς διατέλει ὁ Λόρδος 'Αρμοστής. Ἦν δὲ τοῦτο ἡ ἐκ μέρους τοῦ Ὑπουργείου τῶν ἀποικιῶν γενομένη ἀδιακρισία τοῦ ν' ἀφῶσι τὰς δύο ἀναφοράς, δι' ὧν ὁ Γιούγκ προέτεινε τὴν προσάρτησιν τῆς Κερκύρας, εἰς τὴν διάθεσιν τῶν « Ἡμερησίων Νέων », ἐφημερίδος τῶν φιλελευθέρων, ἣτις δὲν ἐυστήθη βεβαίως ὅπως φιλοφρονῆ τοὺς Λόρδους μεγάλους 'Αρμοστάς. Ἐπωφεληθεῖσα τῆς ἀγαθῆς τύχης ἡ εἰρημένη ἐφημερίς, ἐδημοσίευσεν τὰς δύο μοιραίας ἀναφοράς μετὰ τῶν δικαιολογητικῶν ἐγγράφων καὶ τῶν ὀνομάτων τῶν ὑπογραψάντων, κατενεγκοῦσα οὕτω φοβερὸν τραῦμα εἰς τοὺς Προστασιανοὺς. Ὁ 'Αρμοστής Γιούγκ ὑπέστη ἔφοδον ὑπὸ κατακλυσμοῦ διαμαρτυρήσεων ἐκ μέρους τῶν τε ἀντιπροσώπων τῆς Ἐπτανήσου καὶ τῶν δημαρχικῶν Κερκύρας καὶ Παξῶν, κηρυττόντων μετ' εὐλαβοῦς εὐσταθείας ὅτι ὁ τόπος ἓνα μόνον εἶχε πόθον, τὸν τῆς ἐνώσεως μετὰ τῆς Ἑλλάδος.

Μετὰ τὸ γεγονός τοῦτο, ἡ θέσις τοῦ κ. Γιούγκ, οὕσα καὶ πρὶν τόσῳ δυσχερῆς, κατέστη πλέον ἀνυπόφορος. Ἡ 'Αγγλικὴ ὁμως Κυβέρνησις δὲν περιέμενε τὴν δημοσίευσιν ἐκείνην ἵνα ἐκδηλώσῃ τὴν ἀποδοκιμασίαν τῆς ἐπὶ ταῖς ἐνεργείας αὐτοῦ εἰς τὴν ὑπόθεσιν τῶν ἀρτοπωλῶν καὶ τῆς λιτανείας. Ἰδίως εἰς τὴν παῦσιν τῶν Δημοτικῶν Συμβούλων Κερκύρας ἀντέστη ὁ κ. Ἐρρίκος Βούλβερ, γραμματεὺς ἐπὶ τῶν ἀποικιῶν, ὅστις ἦν ἐν ἐκ τῶν ἐξόχων ἐκείνων πνευμάτων, ἅπερ ἐν 'Αγγλίᾳ συνεννοῦσι τόσῳ ἐπιτυχῶς τὴν φιλολογικὴν δεινότητα μετὰ τῆς πολιτικῆς. Οὕτως, ὑπέμνησε τὸν κ. Γιούγκ ἐν συνετῷ καὶ λογικῷ ἐγγράφῳ ὅτι ὁ προκάτοχος αὐτοῦ, καὶ τοὶ δὲν ἡμάρτανεν ἐξ ἐπιεικείας, ἀπέφυγεν οὐχ ἤττον παρόμοιον διάβημα ἐν περιστάσει

πολλῷ σφοδροτέρῳ, ὅτε τοῦτέστι δημοτικὸς τις ὑπάλληλος, ὅστις ἐξετέλει ἐν Κεφαλληνίᾳ καθήκοντα ἐφόρου τῶν ἀλληλοδιδασκικῶν σχολείων, ἐδίδου τοῖς παισὶ πρὸς ἀντιγραφὴν δέησιν ὑπὲρ ἐξώσεως τῶν 'Αγγλων.

'Εκ τῆς διπλῆς ἐκείνης συγκρούσεως, ἡ 'Αγγλικὴ Κυβέρνησις ἐφωτίσθη ἐπαρκῶς περὶ τῆς ἀνάγκης νέων μεταβολῶν ἐν τοῖς θεσμοῖς καὶ τῆς ἐτέρας ἀνάγκης τοῦ ἐπωφεληθῆναι τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ κ. Γιούγκ ἐν πάσῃ ἄλλῃ χώρᾳ, πλὴν τῆς Ἐπτανήσου. Ἡ ἀποστολὴ τοῦ κ. Γλάδστονος ὡς ἐκτάκτου ἀντιπροσώπου αὐτῆς, ἀπεφασίσθη ἅμα ὡς ἐγένετο ἡ ἐν τοῖς « Ἡμερησίοις Νέοις » δημοσίευσις. Τὸ περιστατικὸν τοῦτο, ὅπερ κατὰ τὴν ἰδίαν τοῦ κ. Γιούγκ ὁμολογίαν ὑπῆρξε δι' αὐτὸν ἀληθῆς καταστροφή, συνετέλεσεν εἰς ἐπίσπευσιν τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ κ. Γλάδστονος.

Ἡ ἐκλογὴ τοῦ διακεκριμένου τούτου προσώπου, γνωστοῦ διὰ τὰς πρὸς τοὺς Ἑλληνας συμπαιθείας του, δὲν ἠδύνατο νὰ μὴ γίνῃ καὶ ἀτομικῶς εὐπρόσδεκτος ἐκ μέρους τῶν Ἐπτανήσιων· οὐδ' ἦτο δυνατόν νὰ εὑρεθῆ ἄλλος καταλληλότερος αὐτοῦ, ὅπως συνδιαλάξῃ αὐτοὺς μετὰ τῆς προστασίας, ἂν ἐφικτὴ ἤθελεν εἶσθαι ἡ συνδιαλλαγή. (Νοέμβριος 1858).

'Αφοῦ ὅπως κάλλιον ἠδυνήθη ἐβεβαίωσε τοὺς Ἐπτανήσιους περὶ τοῦ ἀδυνάτου τῆς προσαρτήσεως, δηλῶν ἐπισήμως ὅτι ἡ Ἀγγλία θεώρει τὴν προστασίαν ὡς ἀδιαίρετον, ὁ κ. Γλάδστον ἐπεσκέψατο διαδοχικῶς πάσας τὰς νήσους, ἐκτὸς τῶν Κυθῆρων. Ἐγένετο δὲ δεκτὸς κατὰ λίαν κολακευτικὸν τρόπον ὡς πρὸς τὸ ἄτομόν του, ἀλλ' ἤκιστα ἀρεστῶς ὑπὸ πολιτικὴν ἔποψιν. Εἰς τὰς ὑποσχέσεις αὐτοῦ περὶ ὕλικῶν βελτιώσεων καὶ τροποποιήσεως τοῦ πολιτεύματος, οἱ Ἐπτανήσιοι ἀντέτασσον τὴν ἑνωσιν. Προσεδόκουν δὲ πάντες ὅτι μ' ὅσα καὶ ἂν ἔλεγεν, ὁ ὕστα-

τος λόγος του θὰ ἦτον ἡ πλήρωσις τοῦ κοινοῦ πόθου. Ὡς ἐκ τούτου τὴν ἀφίξιν του ἐώραζον διὰ φωταψιῶν, ἐν αἷς τὸ ὄνομα αὐτοῦ καὶ τὸ τῆς ἐνώσεως παρίσταντο ἠνωμένα ὑπὸ τὰ διαφανῆ ὠραίσματα. Ὡς ἦν φυσικὸν, αἱ ἐπιδείξεις ἐγένοντο μεθ' ἠττονος σεβασμοῦ ἐν τῇ νήσῳ, ἣτις ἐσχάτως ὑπέστη μείζονα καταπίεσιν (τῇ Κεφαλληνίᾳ), ἐνθα ὁ Ἄγγλος ἀπεσταλμένος ἐχαριετήθη διὰ τῆς κραυγῆς « Κάτω ἡ προστασία! ». Μετά τινος στιγμῆς, κοπέντων τῶν ἠνίων τῶν ἱππῶν του, αὐτὸς τε καὶ ἡ οἰκογένειά του, κατεπλακώθησαν ὑπὸ στιβάδος ἀναφορῶν. Ἦσαν αὐταὶ ἀντίγραφα σχεδὸν τοῦ διασήμου ψηφίσματος δι' οὗ ἡ ριζοσπαστικὴ μειονότης τοῦ 1850 ἐκήρυξε τὴν ἄμεσον μετὰ τῆς Ἑλλάδος ἑνωσιν τῆς Ἐπτανήσου. Καὶ τοὶ δὲ οἱ δημαρχικοὶ καὶ οἱ βουλευταὶ ἀπεδοκίμαζον τὸ βίαιον τῆς ἐκδηλώσεως, οὐχ ἤττον ὁμοφώνως ἐξέφρασαν τῷ κ. Γλάδστονι τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ ν' ἀφίχθῃσι φιλικῶ τῷ τρόπῳ εἰς τὸ αὐτὸ ἐξαχόμενον.

Τοιαύτη γλώσσα παρεῖχε πράγματα τῷ κ. Γλάδστον, διότι ἐνῶ ἤλθε μόνον ὅπως μάθῃ τοὺς πόθους τῶν Ἐπτανήσιων καὶ τὰς βελτιώσεις ὅσαι ἠδύνατο νὰ ἐπενεχθῶσι συνυπαρχούσης τῆς Προστασίας, ἔβλεπεν ἀπεναντίας ὅτι ἡ μόνη βελτιώσις ἦν οἱ Ἐπτανήσιοι ἔστεργον, ἦν, δικαίως ἢ ἀδίκως, ἡ ταχεία τῶν Ἀγγλων ἀποχώρησις. Πῶς νῦν θὰ ἠδύνατο νὰ συνεννοηθῆ μετ' αὐτῶν ἐπὶ τοιαύτης βάσεως; Ἦν δὲ τοσοῦτω μᾶλλον ψευδῆς ἡ θέσις τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Ἀγγλίας, ὅσα οὗτος ἠσθάνετο ἐαυτὸν ἠθικῶς ὑπόχρεον νὰ μὴ ἀντιτάσῃ ἢ μόνον ἀναβολὰς ὡς τὰς ἀδιαλήπτους ἐκείνας ὑποβολὰς ἀναφορῶν. Ἠναγκάζετο νὰ φέρηται πρὸς τοὺς Ἐπτανήσιους, ὅπως ἡ κυρία Μεντενὼν πρὸς τὸν Λουδοβίκον ΙΔ', ν' ἀποπέμπῃ δηλ. αὐτοὺς παντοτε μὲν τεθλιμμένους, ἀλλ' οὐδέποτε ἀπέλπιδας.

Καί τοι τὰ προίμια ταῦτα οὐδὲν εἶχον τὸ παρήγορον, οὐχ ἦττον δ' κ. Γλάδστον ὑπεστήριξε μετὰ θένουσι τὴν ἑαυτοῦ ἀποστολήν, προσφέρων τῷ κ. Γιούγκ μεγάλην ὑπηρεσίαν, καθὼ ἀποφασίσας τὴν ἄμεσον αὐτοῦ ἀνάκλησιν (α) καὶ τὴν ἀντικατάστασιν αὐτοῦ δι' ἑαυτοῦ. Ἡ θυσία αὕτη εἶναι λίαν ἐπαινετή. Ἐπρόκειτο νὰ ποιήσῃ πρὸς τὴν Βουλὴν, συγκαλουμένην εἰς ἕκτακτον σύνοδον, προτάσεις περὶ καταλλήλων βελτιώσεων, ὅπως ἡ Προστασία καταστή ἦττον ἀπεχθὴς τοῖς Ἑπτανησίοις. Ἀλλ' ἐν τῇ δευτέρᾳ συνεδριάσει ἔγνω τίνες ἦσαν αἱ τῆς Βουλῆς διαθέσεις· διότι αὕτη, χωρὶς ν' ἀναμείνη τὴν ἀγγελεῖσαν ἀνακοινώσιν, ἐκήρυξε παμπήρει ὅτι ἡ μόνη δρόφονος θέλησις τοῦ Ἑπτανησιακοῦ λαοῦ εἶναι ἡ μετὰ τῆς Ἑλλάδος ἔνωσις.

Ὁ Γλάδστον ἐν τῇ περιπετεῖᾳ ἐκεῖνη προσνήχθη ὡς ἄριστος πολιτικός. Δι' εἰδικοῦ διαγγέλματος, γεγραμμένου δεξιῶς καὶ μετὰ μετριότητος, ὑπέμνησε τὴν βουλὴν ὅτι δὲν ἐπετρέπετο αὐτῇ νὰ ἐκφράσῃ νομίμως τὰς ἑαυτῆς ἐπιθυμίας, « ἡ μόνον δι' αἰτήσεως, ἀνκρορᾶς ἢ ὑπομνήματος », ὑπαγορεύων οὕτω τῇ συνετῇ πλειονοψηφίᾳ κανονικὸν ἐνεργείας τρόπον.

Καὶ τῷ ὄντι, τῇ 30 Ἰανουαρίου ὁ Πρόεδρος κ. Φλαμπουριάδης ἐνεχείρισε τῷ κ. Γλάδστον ἀναφορὰν, συντεταγμένην δι' αἰδήμονος ὄρους, ἣτις, ἐκθέτουσα πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν, ὑπενεθύμιζεν ὅτι ἡ ὑπὸ τῆς συνθήκης τῶν Παρισίων συστηθεῖσα προστασία οὐδένα εἶχε λόγον ὑπάρξεως μετὰ τὴν ἀπε-

Σημ. « Ἀνατολῆς ».

λευθέρωσιν μέρους τῆς Ἑλληνικῆς οἰκογενείας, καὶ ὅτι ἡ πρὸς τὴν ἔνωσιν ἀκατανίκητος αὕτη τάσις, παρήγαγε τὰς κοινοβουλευτικὰς ἐκδηλώσεις, αἵτινες ἀπεπνίγησαν τῷ 1851, 1857 καὶ 1859, καὶ αἵτινες ἀμετακλήτως ἐπεκύρουν τὴν τοιαύτην διάθεσιν. Συνεπέρανε δὲ παρακαλοῦσα τὴν Α. Βρετανικὴν Μεγαλειότητα ν' ἀνακοινώσῃ τὴν τοιαύτην τῶν Ἑπτανησίων διάθεσιν ταῖς λοιπαῖς μεγάλαις δυνάμεσι καὶ συμφωνήσῃ μετ' αὐτῶν περὶ τῆς ἐκπληρώσεως τῆς ἱερᾶς καὶ δικαίας τῶν Ἑπτανησίων ἐπιθυμίας.

Ὁ κ. Γλάδστον, μετὰ λεπτομερεστάτην γραμματικὴν ἔρευναν περὶ τοῦ ἂν ἦτο δυνατόν νὰ ἐρμηνευθῇ ἡ λέξις θέλησις, ἣτις ἐφάνη αὐτῷ λίαν ἐπιτακτικὴ, κατὰ τρόπον κοινοβουλευτικόν, ἐδέξατο τὴν ἀναφορὰν καὶ διεβίβασεν αὐτὴν ἀμέσως τηλεγραφικῶς εἰς Λονδίνον. Αὐθημερὸν ἔπειτα διὰ τοῦ αὐτοῦ μέσου ὑπέβαλε τὴν παραίτησίν του. Τὸ διάβημα τοῦτο δὲν ἠδύνατο νὰ γεννήσῃ ἀπορίαν τινὰ εἰς τὴν Ἀγγλικὴν Κυβέρνησιν, καθόσον ἡ στάσις ἦν ἔλαβον ἀπ' ἀρχῆς οἱ βουλευταί, προσήμεινε κατὰ τρόπον ἀνεπίδεκτον ἀμφιβολίας τὸ ἀδύνατον τῆς συνδιαλλαγῆς, ἣτις μόνη ἦν ἱκανὴ νὰ κρατήσῃ τὸν κ. Γλάδστονα ἐν θέσει τόσῳ κατωτέρᾳ ἑαυτοῦ. Τὴν ἐπιούσαν ἔλαβε τὴν ἀπάντησιν τῆς Βασιλείας εἰς τὴν ἀναφορὰν τῶν Ἑπτανησίων, εἰς ἣν ἐκαλεῖτο νὰ παράσῃ πᾶσαν δημοσιότητα. Δι' αὐτῆς συνιστάτο αὐτῷ « νὰ ποιήσῃται καθαρῶς καὶ ἐντελῶς καταληπτὴν τοῖς βουλευταῖς καὶ τῷ Ἑπτανησιακῷ λαῷ τὴν ἐνεστῶσαν αὐτῶν θέσιν ».

Ἡ ἀπάντησις αὕτη, γεγραμμένη δι' ὄρους συνδιαλλακτικωτάτου, παριστᾷ ἀξιοπαρατήρητον ἀντίφασιν πρὸς τὴν συμπεριφορὰν τοῦ 1821. Ἡ Α. Μ. ἔλαβεν εὐμενῶς ὑπ' ὄψιν τὴν ἀναφορὰν καὶ ἐδήλω ὅτι οὔτε ἤθελεν οὔτε ὄφειλε νὰ δεσμεύσῃ τὴν γνώμην τῶν Ἑπτανησίων, ἀλλ' ἤθελε τηρήσῃ τὴν εἰς

τοὺς νόμους ὑποταγῆν, ἐνόσω ἔμενον ἀνατεθειμένη αὐτῇ ἡ προστασία. Τέλος « συνίστα εἰς τὴν πεφωτισμένην σύμπραξιν τῆς Ἑπτανησιακῆς Βουλῆς τὰ φιλελεύθερα μέτρα ἅπερ ὁ κύριος Γλάδστον ἐνετάλη νὰ προτείνῃ αὐτῇ ».

Τὰ φιλελεύθερα ταῦτα μέτρα μετέβαλλον κατ' οὐσίαν τὸ ἀρχαῖον πολίτευμα, καταργοῦντα καὶ αὐτὸ ἔτι τὸ ὄνομα τῆς διαβολῆς τοῦ Ὑψηλῆς Ἀστυνομίας καὶ μεταβάλλοντα τὸν μέγαν Ἀρμωστὴν εἰς εἶδος Συνταγματικοῦ Ἀντιβασιλείως μετ' ὑπευθύνων ὑπουργῶν.

Ὁ Ἑπτανήσιος πατριώτης, ὅστις ἐπὶ Μαίτλανδ ἤθελε τολμήσει νὰ ζητήσῃ ἐλάχιστον μέρος τῶν παραχωρήσεων, ἃς μάτην προσέφερον ὁ κ. Γλάδστον ἐν ἔτει 1859, θὰ ὑφίστατο χειρόν τι πιθανῶς τῆς δημεύσεως ἢ ἐξορίας.

Ὁ κ. Γλάδστον ἐλάμπρυνε δεξιῶς τὴν ἀποχώρησιν αὐτοῦ δι' ὑστάτης προσπάθειας. Ἀνεκοίνωσε τῇ βουλῇ τὴν Βασιλικὴν ἀπάντησιν καὶ τὸ πρόγραμμα τῶν μεταρρυθμίσεων, ἐξορκίζων τοὺς βουλευτὰς νὰ μὴ ἀποκρούσωσι τὰς φιλελεύθερας ἐκεῖνας διατάξεις, τὸ μόνον, κατ' αὐτὸν, μέσον τὸ δυνάμενον νὰ παρασκευάσῃ τελεσφόρως ἐτέρους συνδυασμούς. Κατέληξε δὲ τὸν ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν περισπούδαστον αὐτοῦ λόγον, δεόμενος τῷ Ὑψίστῳ νὰ πέμψῃ τοῖς Ἑπτανησίοις βουλευταῖς σωτήριον ἔμπνευσιν καὶ μὴ ἐπιτρέψῃ ὅπως ὁ λαὸς λάβῃ ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν ἀντιπροσώπων του θανάσιμον τραῦμα. Οἱ βουλευταὶ ἤκουσαν αὐτοῦ μετὰ μεγάλης εὐαρεσκείας, ἀπεποιήθησαν ὅμως διὰ μεγάλης πλειονοψηφίας νὰ δεχθῶσι τὰς προτάσεις του. Οὕτως ἡ μεγάλη τοῦ μεγάλου ῥητοροῦ εὐγλωττία δὲν κατώρθωσε νὰ ἐξαλείψῃ ἀπ' αὐτῶν τὴν ἀνάμνησιν καταπίεσεων ἡμίσεως αἰῶνος. Ἡσθάνοντο δυσπιστίαν πρὸς τ' Ἀγγλικὰ δῶρα καὶ ἀποστροφὴν τόσῳ μεγαλειτέρᾳ, ἐφ' ὅσον μεγαλειτέρᾳ ἐφαίνοντο

αὐτοῖς τὰ προσφερόμενα. (α) Τὸ μᾶλλον περιεργον δ' εἶναι ὅτι καὶ ἡ μικρὰ ὀπισθοδρομικὴ μειονότης συνετάχθη κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην μετὰ τῶν λοιπῶν, καὶ τοι ἔνεκα πάντῃ διαφόρων λόγων.

Ἡ ἠθικὴ αὕτη ὕβρις ὑπῆρξε τὸ ὕστατον χαρακτηριστικὸν γεγονός τῆς ἱστορίας τῆς προστασίας ἐν Ἑπτανήσῳ. Ἐν ἔτει 1854 εἰς Ἀγγλὸν ἀντιναύαρχος, ἐν ὑπομνήματι δημοσιευθέντι ἐν Λονδίνῳ, οὐδόλως ἐδίστασε νὰ ἐκφέρῃ τὴν γνώμην ὅτι ἡ Ἑπτανήσος ἠδύνατο νὰ θεωρηθῆται τοῦ λοιποῦ ὡς κατοχὴ τηρουμένη ἀπλῶς ἐν παρακαταθήκῃ. Ἡ τοιαύτη γνώμη, συνδυαζομένη μετὰ τῆς παθητικῆς ἀντιστάσεως τῶν Ἑπτανησίων, ἔδει τάχιον ἢ βράδιον νὰ ἐξασκῆσθαι πῆσιν τινα ἐπὶ τοῦ πνεύματος τῆς ἀγγλικῆς κυβερνήσεως καὶ νὰ κάμῃ ὥστε ἐν τοῖς συμβουλοῖς αὐτῆς νὰ βαρύνωσι τὰ ἠθικὰ ἄτοπα τῆς προστασίας μᾶλλον τῶν στρατιωτικῶν αὐτῆς πλεονεκτημάτων.

Ἐνώπιον τῆς ἀθρομῆτου ὑπὸ τῆς Ἀγγλίας παραίτησεως, νομίζομεν περιττὸν ν' ἀναζητήσωμεν ἐὰν τὰ αἴτια τοῦ ἔργου τούτου τῆς δικαιοσύνης ὑπῆρξαν ἐντελῶς ἀφιλοκερδῆ, βλέποντες νῦν οὕτω συμπαθῶς φερομένην πρὸς τὴν Ἑλλάδα τὴν δύναμιν ἐκείνην, ἣτις ἐν ἄλλῃ ἐποχῇ ἦτο τόσῳ δυσμενῆς. Ἡ Ἀγγλικὴ πολιτικὴ οὐδέ ποτε ἔχει τὴν ἀξίαν ἵπποτικῆς ἀθρομῆτου· πολλὰ δὲ πρακτικὰ ἄτομα πιστεύουσιν ὅτι δὲν συνήνεσαν εἰς τὴν θυσίαν ταύτην, εἰμὴ ἐπὶ τῇ πεποιθήσει ὅτι ἤθελεν εὐρέως ἀμειφθῆ δι' ἀξήσεως τῆς ἐπιρροῆς αὐτῆς ἐν τῷ Βασιλείῳ τῆς

[α] Ἐνθυμούμεθα ὅτι ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐφάλλετο ἐν Κεφαλληνίᾳ δημοτικὸν ἄσμα, ἔχον ὡς ἑξῆς:

Τῶν ἐχθρῶν μισῶ τὰ δῶρα·
Δὲν τὰ θέλω, ἃς τὰ κρατήσουν,
Τοὺς μισῶ καὶ ἃς μὲ μισήσουν·
Προτιμῶ τὴν φυλακὴν.

Σημ. « Ἀνατολῆς ».

Ἑλλάδος. Γνωστὸν ἐστὶν ὅτι ἀποφασιστικῶς μετέσχε τῆς ἐκλογῆς τοῦ νέου ἡγεμόνος τῆς Ἑλλάδος· ὅτι προώρισε νόμῳ δι' αὐτὸν καὶ ὅτι ἐπρόκειτο νὰ παραχωρήσῃ τὴν Ἐπτάνησον ὡς τι γαμήλιον δῶρον. Ἀλλὰ νομίζομεν ὅτι παρὰ τῶν Κυβερνήσεων, ὡς παρὰ τῶν ἀτόμων, ὀφείλει τις νὰ δέχεται τὸ καλὸν μετ' εὐγνωμοσύνης, χωρὶς ν' ἀνερευνᾷ μετὰ πολλῆς λεπτολογίας ἐν τίνι μέτρῳ συνέρχεται καὶ ὁ ἐγωϊσμὸς εἰς πράξιν δικαίαν καὶ ὄντως γενναίαν.

Ἡ ΑΠΟΘΕΩΣΙΣ.

(Διήγημα.)

(Συνέχεια, ἴδε προηγ. φυλλ.)

Ἐίχε φθάσει τὸ πρᾶγμα εἰς τὸ ἔπακρον, ὅτε ἐπὶ τέλους ὁ Αὐρήλιος, καὶ τοὶ ἀπαθῆς διατελῶν, καὶ τοὶ ἐξηκολούθει τρέφων ἐν τῇ καρδίᾳ του ἱκανὸν ὑπὲρ τῆς Φαυστίνας ἔρωτα, ἀπεφάσισε νὰ τῇ ἀποτεινῇ ἀγαπητὰς τινὰς καὶ πατρικὰς συμβουλὰς καὶ νὰ παρκαλέσῃ αὐτὴν, ὅπως τηρῇ καὶ ἀνασκοπᾷ τινὰς, ἵνα μὴ προσκροῦν εἰς τὴν ἡθικὴν παρρησίαν.

Τότε ἡ Φαυστίνα ὠμολόγησεν εἰλικρινῶς τὸν διακαῆ αὐτῆς ἔρωτα· εἶπεν, ὅτι ἤτό τι ἀδύνατον δι' αὐτὴν νὰ ἐξελίψῃ τὸν ἔρωτα τοῦτον ἀπὸ τῆς καρδίας της, καὶ ταῦτα λέγουσα ἔκλαυσεν. Ὁ αὐτοκράτωρ ἠσθάνθη οἶκτον διὰ τὴν σύζυγόν του καὶ ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε μικροῦ ἐδέησε νὰ συγκλαύσῃ καὶ αὐτὸς μετὰ τῆς αὐτοκρατείας. Μετεχειρίσθη ὁ τάλας πᾶν μέσον, ὅπως τὴν καταπέισῃ· καὶ μετὰ πολλὰς καὶ ποικίλας δοκιμὰς, ἐπραξέ τι ἄξιον γυναικίου ἀληθῶς καὶ οὐχὶ μεγάλου ὡς αὐτὸς φιλοσόφου. Θὰ σᾶς τὸ διηγηθῶ, ἀλλὰ συγχρόνως διαμαρτύρομαι, διότι ὡς πρὸς τοῦτο δὲν πιστεύω τοὺς ἱστορικούς.

Ἐπῆρχον τότε ἐν Ρώμῃ παράδοξα ὄντα· μάγοι, ἀστρολόγοι, θεομύσται, διδάσκαλοι

μυστηριωδῶν θεωριῶν, γινώσται τοῦ πεπρωμένου, κανονισταὶ τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων, ἐν ἄλλαις λέξεσιν ἀγύρται καὶ ὑποκριταί, οὗς σήμερον μὲν καλεῖ ἡ Εὐρώπη Ἀθιγγάνους, ἡ Ρώμη δὲ ὠνόμαζε τότε Χαλδαίους.

Ὁ καλὸς αὐτοκράτωρ, ὅστις ἦτο μέγας φιλόσοφος, ἀλλὰ καὶ μοιροδόξος συγχρόνως καὶ δεισιδαίμων, τί ἔπραξεν; Ἐπέβηκε τὸ ζήτημα εἰς τὴν ἔρευναν τῶν ἀγυρτῶν ἐκείνων, καὶ συναθροίσας ἱκανοὺς ἐξ αὐτῶν, συνεβούλευθη αὐτοὺς ἂν ὑπῆρχε τρόπος δι' οὗ νὰ ἐξελειφθῇ ἀπὸ τῆς καρδίας τῆς συζύγου του τὸ πάθος τοῦ ἔρωτος.

Ὁ ἔλεεινὸς ἐκεῖνος ἕμιλος (τοιαύτη τοῦλάχιστον διεδόθη φήμη), ὅστις πᾶσαν ἀτιμίαν εὐκόλως ἐνεκοιλοῦτο, ὑπέδειξεν ὡς μέσον σωτήριον, ἔγκλημα ἀποτρόπαιον· εἶπεν ὅτι δὲν θὰ κατευνασθῇ ὁ ἔρωσ τῆς αὐτοκρατείας, εἰμὴ ἐὰν ραντισθῇ διὰ τοῦ αἵματος τοῦ ἐραστοῦ της.

Ἐπάρχει ὁ ὑποστηρίζων ὅτι ὁ μονομάχος ἔσχε τῷ ὄντι τὴν τύχην ταύτην, ὡσεὶ νὰ μὴ ἐπῆρκει ὁ θάνατος μόνος, ὅπως διακρίψῃ πᾶν αἶσθημα. Ἀλλ' ἔμως οὔτε ὁ αὐτοκράτωρ, οὔτε ἡ σύζυγός του εἶχον καρδίαν τόσῳ θηριώδη, ὅπως πραγματώσωσι τὴν συμβουλήν τῶν ἀγυρτῶν ἐκείνων. Ἐπομένως ἐγὼ δὲν πιστεύω, καθὰ προεῖπον, τὸ ἀνοσιούργημα τοῦτο· ὁ θέλων ἄς τὸ πιστεύσῃ. Ἡ Φαυστίνα ἦτο ἀγαθὴ καὶ ἀξιεράστος· ὁ δὲ Αὐρήλιος ἠγάπα αὐτὴν τρυφερῶς μ' ὅλα της τὰ ἐλαττώματα. Θέλων λοιπὸν ν' ἀποσπᾷ αὐτὴν ἐκ τῆς Ρώμης, τὴν παρέλαβε μεθ' ἑαυτοῦ, ὅταν ἀνεχώρησεν εἰς τὴν Ἀνατολήν καὶ ὠνόμασεν αὐτὴν μητέρα τῶν στρατιῶν. Ἡ Φαυστίνα κατὰ τὸ ταξείδιον ἐτήρησε τὸ φαιδρὸν της ἦθος καὶ κατέστη ἡ γενικὴ λατρεία. (α)

(α) Ἰδὲ Σιφιλίνον ἐν βίῳ Μ. Ἀντωνίου τοῦ φιλοσόφου.

Ἀφοῦ ὁ Αὐρήλιος κατέβαλε διὰ τῶν δούλων τοὺς ἀγρίους τῆς Γερμανίας λαοὺς καὶ ἔσωσε τὴν αὐτοκρατορίαν ἀπὸ τῶν προσβολῶν τῶν Μαρκομάνων, Κουάδων καὶ Σαρματῶν, ἐκίνησε πρὸς τὴν Ἀνατολήν, ὅπως τιμωρῆσῃ τὴν θρασύτητα τοῦ Ἀβυδίου, ὅστις εἶχεν ἐπαναστατήσῃ ἐν Συρίᾳ.

Ἐφθασεν ὅθεν ὁ Αὐρήλιος μετὰ τῆς συζύγου καὶ τῆς ἀκολουθίας του εἰς τὰς ὑπωρείας τοῦ Ταύρου, πέραν τῶν ὀρίων τῆς Καρχηνίας, καὶ ἐπὶ τινὰς ἡμέρας ἐστάθμυσεν ἐν Ἀλάλα, ἄχρις οὗ ὁ στρατὸς του προσέλθῃ ἐκ τῶν πλησιοχώρων ἐπαρχιῶν πρὸς αὐτόν. Τότε ἀπευκατῖον συμβάν ἐπέβηκεν, ἀφορμὴ θλίψεως μεγίστης καταστάς.

Ἐν νυκτὶ ἐρεβώδη ἐξεργάγη καταιγὶς φοβερὰ, μετ' ἀνέμου, βροχῆς ραγδαίας, ἀστραπῶν καὶ βροντῶν. Ἐνῶ δὲ ἡ Φαυστίνα ἀμειννος ἐκοιμᾶτο, ἐνσκήψας κεραυνὸς, τὴν ἐρόνευσε. Τὴν πρῶταν εὐρέθη ἡ αὐτοκράτειρα νεκρὰ καὶ παγετώδης.

Ἄλλος τότε εἶπεν, ὅτι οὐχὶ κεραυνὸς, ἀλλ' ἀποπληξία ὑπῆρξεν ἡ ἀφορμὴ τοῦ θανάτου της, ἄλλος ὅτι διεργάγη ἀγγεῖόν τι τῶν σπλάγγων της, καὶ ἄλλος ὅτι ἐδηλητηριάσθη. Ὡπως δὴποτε ἔμως πάντες ἐσυμφώνουν, ὅτι ἀπέθανεν ἐξ ἀκαριαίου θανάτου.

Αἱ θαλαμηπόλοι τῆς θανούσης ἐξέβαλον κρυγὰς καὶ δολογυμῶς ἐπὶ τῷ θανάτῳ της, οἱ δὲ ὀπλῖται, οἵτινες εἶχον συγκεντρωθῆ ἐκεῖ, ἐθλίβοντο καὶ ἐθρήνουν, ὡς περ παιδίᾳ ἀπωλέσαντα τὴν ἑαυτῶν μητέρα. Πάντες ἐλησμώνησαν τὰ ἐλαττώματα αὐτῆς, καὶ μόνη ἡ ἀνάμνησις τῶν ἀδρῶν αὐτῆς τρόπων καὶ τῆς χαριέστες αὐτῆς συμπεριφορᾶς ἔμεινε κεχαραγμένη εἰς τὰς καρδίας των. Ἡ κοινὴ γνώμη εἶναι πάντοτε ἐπιεικῆς πρὸς τοὺς θανόντας, ἐνῶ εἶναι αὐστηρὰ πρὸς τοὺς ζῶντας. Φαίνεται ὅτι αὕτη λησμονεῖ τὰ παραπτώματα τῶν ἀποδημούντων ἐκ τοῦ κόσμου τούτου, ἐνῶ τῶν ζώντων δὲν ἐνθυ-

μεῖται τὰς ἀρετάς.

Ἀναγνώστὰ μου! Ἄν ἔχῃς ὀλίγα προτερήματα, ἐλαττώματα δὲ ἄπειρα, καὶ ποθῆς νὰ ἐξαλειφθῶσι πάντα τὰ ἐλαττώματά σου, νὰ μείνωσι δὲ μόνον αἱ ἀρεταὶ σου, ὁ τρόπος εἶναι εὐκόλος. Ἀπόθανε!

Διδάκτωρ τις τῆς θεολογίας, ὅν πάντες γινώσκουσι καὶ πάντες τιμῶσιν, ἔλεγε «*Colluntur ubi non sunt, cremantur ubi sunt*» (α). Ἐνδοὶ δὲ νὰ εἶπῃ, ὦ! πόσοι κακοῦργοι θεωροῦνται ὡς ἅγιοι!

Ἄν δὲ τοῦτο ἀληθεύῃ ὡς πρὸς τοὺς καθολικοὺς χριστιανοὺς, οἵτινες εἰσὶ βαπτισμένοι καὶ μυρωμένοι, καὶ οἵτινες ἔχουσι διδασχθῆ καὶ πιστεύσει δόγματα ἀληθῆ καὶ σωτήρια, πόσῳ μᾶλλον ἀρμύζει εἰς τοὺς ἀπίστοις καὶ εἰδωλολάτραις, οἵτινες οὐδὲ τὸ πολλοστημόριον γινώσκουσι τοῦ θεοῦ ἐκείνου δικαίου, ὅπερ κατέχουσιν οἱ καθολικοὶ, καὶ δι' οὗ οὗτοι μεταβαίνουνσι κατ' εὐθείαν εἰς τὸν παράδεισον;

Τὴν σκέψιν ταύτην προέταξα, διότι τὴν θεωρῶ ἐφαρμοστέαν εἰς τὴν γυναῖκα περὶ ἧς σᾶς λαλῶ καὶ ἧτις ἐν πομπῇ ἐτάχθη μεταξὺ τῶν θεῶν, λαοὶ δὲ εὐσεβεῖς τῇ ἀνήγειρον νεοὺς καὶ τῇ ἐκόμιζον δῶρα καὶ ἀναθήματα.

Τί τὸ παράδοξον ἔμως; Οἱ ἀρχαῖοι θεοὶ τῆς μυθολογίας, οὗς ἄλλοτε ἐλάτρευον οἱ λαοὶ, ἦσαν θεοὶ κακοποιοὶ καὶ κακοῦθεις, ὑπερήφανοι, σκληροὶ, ἐκδικητικοὶ καὶ αἰσχροτάτοι. Ὁ Ἐρμῆς ἦτο κλέπτης· ἡ Ἀφροδίτη ἀκόλαστος· ὁ Ζεὺς μοσχομάγκας καὶ ἀπαγωγεὺς νεανίδων.

Ὁ Αὐρήλιος, τεθλιμμένος καὶ χῆρος, κλαίει καὶ παραπονεῖται κατὰ τοῦ πεπρωμένου του ὅπως δὲ παρηγορήσῃ τὴν λύπην του, ψάλλει τὸ *blandula vagula*, τὸ ἐλεγεῖον δηλ.: ὅπερ ἔψαλλεν ὁ Ἀδριανὸς τὴν στιγμὴν τῆς τελευταίας του. Ὅπως δὲ οἱ λαοὶ του τηρήσωσι ζωηροτέραν τὴν ἀνάμνησιν τῆς συ-

(α) Ἦτοι: Λατρεύεται ὅπου δὲν εἶναι ὅπου δὲ εἶναι, πάσχει. Τοῦτο εἶπεν ὁ Ἅγιος Ἀβουστίνος.

ζύγου του, μετωνόμασε τὴν Ἀλάλαν Φαυστινούπολιν. Διέταξε δὲ, ὅπως ἡ πόλις αὕτη ἀνοικοδομηθῆ, γενομένη οὕτω πόλις μεγάλη καὶ περίφημος. Ἐπέτυχεν εἶτα παρὰ τῶν πειθηνίων Γερουσιαστῶν νὰ ἀποθεώσῃ τὴν σύζυγόν του!

Τὰ διατάγματα τῶν Γερουσιαστῶν ἦσαν ἄλλοτε ἀξιοπρεπῆ καὶ σοφώτατα· μεγάλως δὲ ἐσέβοντο αὐτὰ οἱ λαοί. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ὅμως ταύτην, τὸ εὐγενὲς θάρρος καὶ ἡ σταθερότης τῶν ἄλλοτε Γερουσιαστῶν ἐθεωροῦντο ὡς ἐγκλήματα. Ὡς ἀρετὰ τῆς Γερουσίας ἐθεωροῦντο πλέον ἡ ὑποταγὴ καὶ ἡ δούλοφροσύνη. Ἡ ἰδιοτροπία τοῦ Ἡγεμόνος διώριζεν εἰς τὰς ἐδρας τῆς Γερουσίας ἄνδρας διεσθαρμένους, ὅπως δι' αὐτῶν ἐξαγιαζέται τὸ ἐγκλημα καὶ καταδικάζεται ἡ ἀρετὴ καὶ ὅπως δουλικῶς αὕτη περιβάλλῃ διὰ νόμων τὰς παραλόγους διαθέσεις τῶν Αὐτοκρατόρων.

Φυσικὸν εἶναι νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι ὁ Αὐρήλιος θὰ εἶχεν ἀθλιεστάτας περὶ θεοῦ ἰδέας, καθόσον ἀπένειμε θείας τιμὰς ἐκείνοις, οἵτινες ἦσαν ἄξιοι περιφρονήσεως μόνον καὶ ἀποστροφῆς. Ἀνήγειρε δὲ ναοὺς καὶ βωμοὺς εἰς γυναῖκας αἰσχρὰς, ἀναγορεύσας αὐτὰς θεάς. Καὶ ὅμως δὲν εἶχεν οὕτω τὸ πρᾶγμα. Ὁ Αὐρήλιος μεγάλως ἐσέβετο τοὺς Θεοὺς. Καὶ ἰδοὺ ὅτι τῷ ὄντι πολλάκις ἡ θεωρία δὲν συμβαδίζει μετὰ τῆς πρακτικῆς· διότι ἡ μὲν εἶναι ἀδιάσειστος καὶ κατηγορηματικὴ, ἐνῶ ἡ δὲ εἶναι πολλάκις ἀμφίβολος καὶ προβληματικὴ. Διὰ τοῦτο πολλάκις βλέπομεν ἱεροκήρυκα διδάσκοντα αὐστηροτάτην ἠθικὴν δι' ἀκαταμαχητῶν ἐπιχειρημάτων, ἐνῶ ἐμπράκτως ὁ λαμπρὸς οὗτος ἱεροκήρυξ εἶναι ἐξώλης καὶ προώλης.

Σήμερον δὲν συμβαίνει τὸ αὐτὸ ἐν Ρώμῃ. Σήμερον πρὶν ἢ ἀναγορευθῆ τις ἄγιος, δέον νὰ διέλθῃ ἐκ πολλῶν κοσμίμων. Δέον νὰ γίνωσιν αὐστηροὶ περὶ αὐτοῦ ἔρευναι καὶ μάλιστα

μεταξὺ ἐκατὸν ὑποψηφίων γίνεται δεκτὸς εἰς. Διότι ἀπαιτοῦνται παρὰ τοῦ ὑποψηφίου θαύματα, προφητεῖαι, βίος παραδειγματικὸς καὶ πάντα ταῦτα νὰ ὦσι φανερά, πασιδῆλα, ἀναμφήριστα. Εὐκολώτερον εἶναι μικρὸσωμὸς τις, πυγμαῖός τις, ἐκτρωμά τι τῆς φύσεως, ἔμβρυόν τι νὰ θεωρηθῆ ὡς Ἐγκέλαδος, ὡς Ἀνταῖος, ὡς Ἀχιλλεὺς, ὡς Ἡρακλῆς, ὡς Σαμφών, εὐκολώτερον εἶναι ἀνόητός τις ἢ βλάξ νὰ ἐκληρθῆ ὡς σοφώτερος τοῦ Σολομῶντος, παρὰ νὰ ἀναγορευθῆ ἄγιος ὁ μὴ ὢν πράγματι τοιοῦτος κατὰ τὴν ψυχὴν, τὴν σάρκα, καὶ τὰ ὀστέα. Τὰ πάντα ἐξετάζονται σήμερον μετ' ἀκριθείας καὶ αὐστηρότητος ὑπὸ συμβούλων καὶ Καρδιναλίων· οὐλοῦσι δὲ ὑπὲρ ἢ κατὰ Θεολόγοι διάσημοι, καὶ πάντες ἐκτελοῦσι καλῶς τὸ ἑαυτῶν καθῆκον. Τότε δὴ τότε ἀκούει τις ἀναφερόμενα εἰς τὰς συζητήσεις των γεγονότα φύσει ἀδύνατα καὶ ἀπίθανα, καὶ ὅμως τὰ γεγονότα ἐκεῖνα εἰσὶν ἀποδεδειγμένα καὶ ἀναμφήριστα.

(ἀκολουθεῖ).

ΔΥΟ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΤΟΥ ΒΟΝΑΠΑΡΤΟΥ.

Α'.

Μήτηρ καὶ Ἐπίλεκτος.

Τῷ 1809, ὅτε ὁ Ναπολέων μετὰ τοῦ στρατοῦ του ὤδευε πρὸς τὴν Βιέννην, οἱ κάτοικοι τῆς Αὐγούστης, οἵτινες εἶχον προσενηχθῆ κακῶς πρὸς τοὺς Βαυαροὺς, ἐφοβοῦντο μὴ ἡ Α. Μ. ἐφήρμοζε καταθλιπτικὰ μέτρα. Ὁ τρόμος των εἶχε φθάσει εἰς τὸ ἔπακρον, ὅπταν ἔμαθον ὅτι τμημα τοῦ Ναπολεοντείου στρατοῦ θὰ διήρχετο ἐκ τῆς πόλεως των. Νεαρὰ γυνή, ἐξαισίου ὄντως καλλονῆς, μόλις πρὸ τινων μηνῶν χηρεύσασα, εἶχεν ἀποσυρθῆ μετὰ τοῦ μικροῦ τέκνου της εἰς τὴν Αὐγούστην, νομίσασα ὅτι ἐκεῖ θὰ ἦτο ἀσφαλε-

στέρα ἢ ἀλλαγῆ. Ἄμα ὅμως τῷ ἀκούσματι ὅτι ὁ στρατὸς πλησιάζει, ἀρπάζει τὸ τέκνον της καὶ περιδεὴς τρέπεται εἰς φυγὴν. Ἄντι ὅμως νὰ φύγῃ τὸν στρατὸν, ἐκ λάθους ἐξήλθε δι' ἄλλης τῆς πόλεως πύλης, καὶ οὕτω συνήτησεν ἀκριβῶς αὐτὸν, εὐρεθεῖσα αἴφνης ἐν μέσῳ τῶν Γαλλικῶν προφυλακῶν. Ὁ Στρατηγὸς Λεκουρβ εἶδεν αὐτὴν τρέμουσαν καὶ ἀποτεθαρρυσμένην νὰ γονυπετήσῃ καὶ νὰ παρακαλῆ τοὺς στρατιώτας νὰ φεισθῶσι τῆς τιμῆς της, καὶ ἄς τὴν φονεύσωσι. Μετὰ τοῦτο ἡ γυνὴ ἐλειποθύμησε.

Συγκινηθεὶς μέχρι δακρύων ὁ Στρατηγὸς, τῇ ἐπεδαψίλευσε πᾶσαν φροντίδα καὶ εἶτα τῇ ἔδωκε συνοδείαν ὅπως τὴν ὠδηγήσῃ εἰς τινὰ γειτονικὴν πόλιν, ἐν ἧ, ὡς εἶπεν ἡ γυνή, διέμενον τινες τῶν συγγενῶν της. Συγχρόνως ἐδόθη ἡ διαταγὴ νὰ προχωρήσῃ ὁ στρατός. Ἐν τῇ ταραχῇ τῶν ἐλιγμῶν καὶ ἐν τῇ ἀναχωρήσει τῆς μητρὸς, ἀγνοοῦμεν πῶς, τὸ παιδίον αὐτῆς ἔμεινε λησμονηθέν. Ἐπίλεκτος τις ἔλαβεν αὐτὸ, καὶ πληροφορηθεὶς ποῦ ὠδηγήθη ἡ μήτηρ, ἐσκέφθη νὰ τὸ ἐπαναφέρῃ εἰς αὐτὴν, ἐὰν σφαῖρά τις δὲν τὸν ἐσάρωνε πρὸ τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ στρατοῦ.

Κατεσκεύασεν αὐθωρεὶ σάκκον ἐκ δερμάτος, καὶ ἐν αὐτῷ τοποθετήσας τὸ παιδίον, τὸ ἔφερε μετ' ἑαυτοῦ. Ὅταν ὁ ἐπίλεκτος ἐμάχετο, ἔσκαπτε λάκκον ἐν τῇ γῇ καὶ ἐτοποθετεῖ τὸν μικρὸν του προστατευόμενον, ὃν ἀνελάμβανε μετὰ τὸ πέρας τῆς μάχης. Οἱ συνάδελφοί του περιεγέλων αὐτὸν κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν· ἀλλ' ἔπειτα ἐνόησαν καὶ αὐτοὶ τὴν εὐγενῆ καὶ φιλάνθρωπον διαγωγὴν του. Τὸ παιδίον ἐσώθη ἐκ παντὸς κινδύνου, χάρις ταῖς φροντίσι τοῦ θεοῦ του πατρὸς καὶ ὅταν ὁ στρατὸς ἐκίνησε διὰ τὸ Μόναχον, ὁ ἀγαθὸς ἐπίλεκτος ἤρξατο λυπούμενος ὅτι θὰ στερηθῆ τοῦ μικροῦ του φίλου, ὃν ἔδει ν' ἀποδώσῃ τῇ μητρὶ του.

Ἡ τελευταία αὕτη δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ

εἴπωμεν πόσον ἐλυπήθη ἐπὶ τῇ ἀπώλειᾳ τοῦ τέκνου της. Ἄμα νοήσασα τὴν ἀπώλειάν του, ἐξώρικε καὶ παρεκάλει τοὺς ὠδηγοῦντας αὐτὴν στρατιώτας νὰ ἐπανακάμψωσι πρὸς ἀγεύρεσίν του, ἀλλ' οὗτοι εἶχον λάβει διαταγὴν, ἣν δὲν ὤφειλον νὰ παρακούσωσιν.

Ἄμα φθάσα εἰς τὸν πρὸς ὃν ὄρον, ἀνεχώρησεν αὐθις δι' Αὐγούστην καὶ πανταχοῦ ἐζήτησε πληροφορίας, ἀς οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ τῇ παράσχη. Ὑπέθεσεν ὅτι τὸ τέκνον της δὲν ἐξῆ πλέον, καὶ ἐκλαυσεν αὐτὸ πικρῶς. Πρὸ ἐξ μηνῶν ἦτο βεβουθισμένη εἰς τὴν λύπην, ὅταν αἴφνης ὁ στρατὸς διήρχετο αὐθις ἐξ Αὐγούστης. Ἡ γυνὴ ἐκεῖνη εὐρίσκατο εἰς τὸ δωμάτιόν της ἐργαζομένη, ὅταν ἀκούῃ ὅτι στρατιώτης τις τὴν ἐζήτησε, ἔχων νὰ τῇ ἐγχειρίσῃ πολύτιμόν τι, ἀλλ' ὅτι μὴ δυνάμενος νὰ ἐγκαταλείπῃ τὰς τάξεις του, παρεκάλει αὐτὴν νὰ μεταβῆ εἰς τὸ στρατόπεδον.

Μακρὰν τοῦ νὰ ὑποθέσῃ τὴν πραγματικὴν αἰτίαν δι' ἣν ἐζητεῖτο, μετέβη εἰς τὸ στρατόπεδον καὶ ἐζήτησε τὸν ἐπίλεκτον, ὅστις, λαβὼν τὸν σάκκον μετὰ τὸ παιδίον, προσελθὼν, τῇ παρέδωκεν αὐτόν. Ἡ τάλαινα μήτηρ δὲν ἐπίστευε τοὺς ὀφθαλμοὺς της ἐκ τῆς χαρᾶς. Ὁ ἐπίλεκτος, ὑποθέτων ὅτι ἡ γυνὴ ἐκεῖνη δὲν ἦτο πλουσία, συνέλεξεν ἔρανον ἐκ τοῦ στρατοῦ, ἀνελθόντα εἰς 25 εἰκοσάφραγκα, ἅτινα ἐνεχείρισε καὶ αὐτὰ τῇ μητρὶ, ὅπως τῇ χρησιμεύσωσιν ὡς ἐξοδα ταξιδίου.

Β'.

Συζυγικὴ λύπη.

Κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν, ἦτοι τῷ 1809, συνέβη τὸ ἑξῆς.

Ἡ σύζυγος συνταγματάρχου τοῦ πεζικοῦ δὲν συγκατετέθη καθ' ἅπαν τὸ διάστημα τοῦ κατὰ τῆς Αὐστρίας πολέμου τῶν Γάλλων ν' ἀποχωρισθῆ τοῦ συζύγου της κατ' οὐδένα τρόπον. Ἠκολούθει τὸ σύνταγμα αὐτοῦ ἐντός

αμάξης. Όταν δὲ αὐτὸ συνεπλέκετο εἰς μάχην, αὐτὴ, ἰππεύουσα ἵππον, ἕστατο πλησίον αὐτοῦ. Ἐν Φριεδλάνδη εἶδε τὸν συνταγματάρχην πίπτοντα· ἔσπευσε μετὰ τοῦ ὑπρέτου του, ἤγειρεν αὐτὸν, καὶ τὸν μετήγαγεν ἢ ἰδίᾳ διὰ φρείου. Ἦτο ὅμως ἀργά. Ὁ συνταγματάρχης δὲν ἔζη πλέον!

Ἡ λύπη τῆς κυρίας ἐκείνης ὑπῆρξε βωβή. Δὲν ἔχυσεν οὔτε ἓν δάκρυ. Προσέφερε τὸ βάλαντιόν της εἰς τινα χειρουργὸν καὶ παρεκάλεσεν αὐτὸν νὰ ταριχεύσῃ τὸ πτώμα τοῦ σύζυγος της. Ὁ ἰατρὸς ἐξετέλεσε τὴν παραγγεῖλην της, ὅπως κάλλιον ἠδύνατο. Τὸ ταριχευθὲν πτώμα, περιτυλίξασα ἢ σύζυγος εἰς πανία, ἐτοποθέτησεν ἐντὸς κιβωτίου, ὑπερπάρελαθεν ἐν τῇ ἀμάξῃ της. Ἐκάθησεν ἀπηλπισμένη παρ' αὐτῷ καὶ ἔλαβε τὴν πρὸς τὴν Γαλλίαν ἄγουσαν. Ἡ πιεζομένη λύπη της σαλεύει ἐν τούτοις τὸ λογικόν της. Ἐν κείνῳ σταθμῷ ἐκλείετο μετὰ τοῦ πολυτίμου φορτίου της, ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ κιβωτίου τὸ πτώμα, καὶ κατησπάζετο αὐτὸ θερμῶς, λαλοῦσα πρὸς αὐτὸ ὡς ὅταν ἔζη καὶ κοιμημένη πλησίον του. Τὴν πρωίαν ἐτοποθέτει αὐτὸ αὐθις εἰς τὸ κιβώτιον καὶ σιωπηλῆ ἐξηολούθει τὸν δρόμον της.

Ἐφ' ἡμέρας πολλὰς τὸ πρᾶγμα διετέλει μυστικόν. Ἄλλ' ὀλίγον πρὸ τῆς εἰς Παρισίους ἀφίξεώς της, ἀνεκαλύφθη. Ἡ ταριχευσις δὲν ἐγένετο οὕτως, ὥστε νὰ ἀποσοβῆσῃ ἐπὶ χρόνον μακρὸν τὴν σῆψιν, ἥτις προῦχώρησεν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε προῦκάλεσε τὴν προσοχὴν πάντων ἢ ἀποφορά. Εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς χήρας ὁ ξενοδόχος καὶ εἶδεν ἐν πτώμα εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτῆς!

— Σιωπῆ! ἐφώνησεν αὐτῇ· ὁ σύζυγός μου κοιμᾶται.... διατὶ ἤλθετε νὰ τὸν ἐξυπνήσητε ;.....

Μέγιστος κατεβλήθη κόπος, ὅπως ἀποσπασθῆ ἀπὸ τῶν χειρῶν τῆς δυστυχούς ἐκείνης τὸ πτώμα καὶ κοιμισθῆ εἰς Παρισίους

μετ' αὐτῆς. Ἡ γυνὴ ἐκείνη ἀπεβίωσε χωρὶς διόλου νὰ θεραπευθῆ ἐκ τῆς παραφροσύνης της.

(Ἐκ τῶν ἀπομνημονευμάτων τοῦ Constant, θαλαμηπόλου τοῦ Βοναπάρτου.)

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Ἀμερικανικὴ περιέργεια — Οἱ Ἀμερικανοὶ εἰσι τοσοῦτον περίεργοι, ὥστε ὁ Δόκτωρ Φραγκλίνος λέγει ὅτι, ὅταν ἐταξείδευε καὶ ἐπόθει νὰ μάθῃ τὴν ὁδὸν παρὰ τοῦ πρώτου διαβάτου ὃν συνήντα, ἔπραττε τὸ ἐξῆς, ὅπως μὴ ἀπωλέσῃ καιρὸν διὰ τῶν φιλοπεριέργων ἐρωτήσεων τοῦ διαβάτου. Ἐλεγεν αὐτῷ :

— Ὀνομάζομαι Βενιαμὴν Φραγκλίνος, εἶμαι τὸ ἐπάγγελμα τυπογράφος, ἔρχομαι ἀπὸ τοῦ δεῖνα μέρους καὶ μεταβαίνω εἰς τὸ δεῖνα. Νῦν εἰπέ μοι, ποία εἶναι ἡ ὁδὸς ἢ ἄγουσα εἰς τὴν πόλιν Β ;...

Αἰτήσεις δανείων. — Ὁ συντάκτης τῆς ἐν Παρισίοις ἐκδιδόμενης ἐφημερίδος τῶν «Συζητήσεων» De-Saint-Ange ἔγραψε πρὸς τὸν Λουδοβικὸν Véron τὴν ἐξῆς ἐπιστολήν.

«Φίλε μου,

«Δάνεισόν μοι 500 φράγκα. Εἶσαι ἄνθρωπος τόσο τυχερός, ὥστε ἴσως σοὶ τὰ ἀποδώσω ἡμέραν τινά».

Ὁ αὐτὸς Véron ἔλαβε τὴν ἐξῆς ἀνώνυμον ἐπιστολήν.

«Κύριε,

«Ἐστοιχημάτισα 20 φράγκα ὅτι θὰ κατορθώσω νὰ δανεισθῶ 1,000 παρ' ὑμῶν.

«Ἐὰν δὲν μοὶ δανείζητε τὰ 1,000 ταῦτα φράγκα, θὰ χάσω τὸ στοιχημα. Τότε πέψατέ μοι τοῦλάχιστον διὰ τοῦ ἐπιφέροντος τὴν παρούσαν τὰ 20 φράγκα, ὅπως πληρώσω τὸ χρέος μου».

Ὁ Véron ἐπλήρωσε τὰ 20 φράγκα διὰ τὸ περίεργον τῆς αἰτήσεως.

— Κύριε, ἔλεγέ τις τῷ τραπεζίτῃ Σαμουήλ Βερνάρδ, μὲ γνωρίζετε καὶ εἶσθαι πεπεισμένος ὅτι δὲν πληρώνω ποτὲ ὅ,τι ὀφείλω· ἐπομένως θὰ παραξενευθῆτε ὅτι σὰς ζητῶ δάνειον ἐκ 200 εἰκοσαφράγκων.

— Ἐχετε δίκαιον, ἀπεκρίθη ὁ τραπεζίτης. Ἄλλ' ὑμεῖς θὰ παραξενευθῆτε πλειότερον, ἂν ἀκούσητε ὅτι εὐχαρίστως σὰς δανείζω, καὶ τοὶ καλῶς σὰς γινώσκω.

Εὐγένεια. — Κύριός τις ἔπεμψε πρὸς τὸν Σουίφτ, φίλον του ὄντα, παμμεγέθη ἰχθὺν ὡς δῶρον. Ὁ κομίσας αὐτὸν ὑπρέτης, μετέβη παρὰ τῷ Σουίφτ καὶ εἶπεν αὐτῷ ξηρὰ ξηρά.

— Αὐτὸ σὰς τὸ πέμπει ὁ κύριός μου.

Ὁ Σουίφτ, δυσχερستهὶς διὰ τὸ ἀγενὲς καὶ ἀπότομον τοῦ ὑπρέτου, καλέσας αὐτὸν, εἶπε :

— Φίλε μου, δὲν ἔμαθες φαίνεται ὅτι καὶ ὁ ὑπρέτης πρέπει εὐγενῶς νὰ φέρεται. Οὕτω παρουσιάζεσαι εἰς φίλον τοῦ κυρίου σου καὶ οὕτω προσφέρεις τὸ πεμπόμενον δῶρον ;

— Ἄλλὰ, κύριε, ὑπέλαθεν ὁ ὑπρέτης, ἀγνοῶ πῶς κάλλιον νὰ προσενεχθῶ.

— Κάθησε εἰς τὴν θέσιν μου, εἶπεν ὁ Σουίφτ καὶ ὑπόθεσε ὅτι εἶσαι ἐγώ· δός μοι τὸν ἰχθύν· ἐγὼ θὰ εἰσελθῶ ὡς νὰ ἤμην σὺ, δηλ. ὑπρέτης. Πρόσεξε πῶς θὰ ἐμφανισθῶ καὶ πῶς θὰ λαλήσω.

Ὁ ὑπρέτης ἐκάθησε μεγαλοπρεπῶς ἐπὶ τῆς ἑδρας τοῦ Σουίφτ, ὅστις λαβὼν τὸν ἰχθύν, ἐξῆλθε καὶ, εἰσελθὼν πάλιν, εἶπε, πρὸς τὸν ὑπρέτην ἀποτεινόμενος.

— Καλημέρα σας, Κύριε,

— Καλημέρα, ἀπήντησεν ὁ ὑπρέτης.

— Ὁ κύριός μου προσφέρει ὑμῖν τοὺς ἑκαρδίους του ἀσπασμούς καὶ σὰς παρακαλεῖ νὰ δεχθῆτε τὸν ἰχθύν τοῦτον, ὃν ἐπιθυμεῖ νὰ φάγητε δι' ἀγάπην του.

— Εὐχαριστῶ! ἀπήντησεν ὁ ὑπρέτης.

Δόσσετον εἰς τὸ μαγειρεῖον, καὶ λάβε αὐτὸν καλὲ μου ἄνθρωπε, νὰ πῆς εἰς ὑγείαν μου.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ ὑπρέτης, ἐνεχείρισε τῷ Σουίφτ τάλληρον.

Ὁ Σουίφτ, νοήσας περὶ τίνος ἐπρόκειτο :

— Φίλε μου, εἶπεν, ἔχεις δίκαιον· ἀντὶ νὰ σὲ διδάξω, μ' ἐδίδαξες. Αὐτὸ παρέλειπον πάντοτε νὰ τὸ πράξω. Διὰ τοῦτο, φαίνεται, ἦσο κατ' ἐμοῦ δυσχερستهμένος...

— Ἐμαντεύσατε, κύριε....

Διπλωματικὰ παραγγέλματα. — Ὁ κόμης Ὁξέστερν, λόγιος διπλωμάτης τοῦ ΙΖ' αἰῶνος, ἔγραψε πρὸς τὸν ἀνεψιόν του τὰ ἐξῆς ἄξια λόγου παραγγέλματα.

Ἀπόφευγε τὰς μετὰ τῶν γραιῶν ἐκμυστηρεύσεις.

Δυσπίσται πρὸς ἄνθρωπον ὀλίγα λαλοῦντα καὶ πρὸς κῦνα μηδαμῶς ὑλακτοῦντα.

Δυσπίσται πρὸς τὰ δάκρυα γυναικός.

Μὴ λάμβανέ ποτε εἰς τὴν ὑπηρεσίαν σου ἀποβληθέντα ὑπρέτην.

Μὴ πιστεύης εἰς ράπτην.

Μὴ κατοικῆς εἰς νεόδμητον ξενοδοχεῖον.

Ἀπόφευγε τὰς διαφορὰς μετὰ προσώπων τοῦ δικαστικοῦ κλάδου.

Μὴ συζητῆς ποτε μετ' ἀγνώστου προσώπου.

Φοβοῦ τὸν ἔρωτα γυναικός ὑπόπτου διαγωγῆς.

Μὴ φιλονεικῆς μετὰ μεθυσιμένου στρατιώτου ἢ μετὰ σχολαστικοῦ ἐρωτευμένου.

Ἀπόφευγε τὰς σχέσεις γυναικῶν φιλογελῶτων.

Ἀπόφευγε οἰκειότητα γέροντος μηδὲν ἔχοντος, ἢ νέου ζώντος ἀσώτως.

Προφυλάττου ἀπὸ τὸ μῖσος ὑπρέτου, ἀπὸ τὴν σπάθην εὐγενούς, καὶ ἀπὸ τὸν κάλαμον γραφέως.

Φοβοῦ τὸ «καὶ τὰ λοιπὰ, καὶ τὰ λοιπὰ» τῶν συμβολαιογράφων καὶ φαρμακοποιῶν.

Ο ΑΠΟΧΩΡΙΣΜΟΣ.

(Απομήμησις Μετακτασίου).

Ἐφθασεν, ὦμοι! Ἐφθασεν ἡ ἀπαίσια ὥρα...
Υγίαινε, φιλιτάτη μου, θὰ μ' ἀποχωρισθῆς,
Ἄλλὰ ἐγὼ τηρόμενος θὰ ζῶ μακρὰν σου τώρα,
Καὶ σὺ... τίς οἶδεν ἂν ποτε ἐμοῦ ἀναμνησθῆς!

Θὰ φύγῃς, καὶ τὸ βῆμά μου θὰ φέρω τεθλιμμένους
Ἐπὶ ἐρήμων πάντοτε καθὼς τὸ πρὶν ὄχθων,
Κί' ἀπὸ τοὺς λίθους θὰ ζητῶ ἐκεῖ, ἀπηλπισμένους,
Τὴν Νύμφην μου, τὸν θάνατον ἀεὶ ποτε ποθῶν.

Σὺ φεύγεις! Πλὴν περίλυπος ἐγὼ πᾶσαν πρωΐαν
Σὲ θὰ ζητῶ, τὴν φίλην μου... Θὰ μ' ἀποχωρισθῆς;
Θὰ χάσω τὴν εἰρήνην μου καὶ πᾶσαν εὐτυχίαν,
Καὶ τίς οἶδεν ἂν ποτε ἐμοῦ ἀναμνησθῆς!

Θὰ ἐπανάιδω τὰς τερπνὰς καὶ πάλιν ὄπτασις,
Ἄπου μαζῷ σου ἔζησα ποτὲ εὐδαιμονῶν,
Θὰ μ' εἶναι ὅμως βράσανοι φρικώδους τυραννίας,
Αὐτὰ καὶ ἡ ἀνάμνησις στιγμῶν ποτε τερπνῶν.

Ἴδου, θὰ λέγω, ἡ πηγὴ, ἡ δροσερὰ φιλύρα,
Ἄπου ὠργίσθη ἄλλοτε ἐκεῖνη κατ' ἐμοῦ,
Κατευνασθεῖσα δ' ἔπειτα μοι ἔτεινε τὴν χεῖρα,
Ἀπόδειξιν τοῦ ἔρωτος, τότε ἔρωτος θερμοῦ!

Ἐδῶ μαζῷ μου ἔζησες πάντοτ' ἐμὲ ποθοῦσα.
Καὶ τώρα; ... τώρα, φίλη μου, μακρὰν θὰ πορευθῆς,

Ἐλπίς τότε μὲ ἔτρεφεν, ἐλπίς ζωογονοῦσα...
Τώρα... τίς οἶδεν ἂν ποτε ἐμοῦ ἀναμνησθῆς!

Ἐκεῖ, ὅπου πορευέσεται, πολλοὶ θὰ σ' ἴδωσι νέοι,
Πολλοὶ θὰ σὲ κυκλώσωσι, θὰ ἔραστοῦν πολλοὶ,
Θὰ εἶναι νέοι θελακτικοὶ, εὐαίσθητοι, ὠραῖοι,
Καὶ πίστιν θὰ σ' ὀρκίζονται, θὰ γείνωσι τρελλοί.

Ἐν μέσῳ τῶσων λατρευτῶν, ἐρωτικῶν δακρύων,
Θὰ μείνῃ ἡ καρδία σου ἀγνή; θὰ μ' ὀρκισθῆς;
Θὰ μένῃ δὲ τὸ βλέμμα σου ἀναίσθητον καὶ κρύον;
Ἄ! τίς οἶδεν ἂν ποτε ποσὸς μ' ἐνθυμηθῆ;!

Ἄ! σκέφθητι, φιλιτάτη μου, βελος γλυκὸ ὄπισθον
Ἄφινεις εἰς τὸ στήθος μου βαθείως ἐμπηγέν.
Μὴ λησμονῆς τὸν ἔρωτα, τὸ παρελθὸν τὸ δύον,
Τὸ πᾶλλον αὐτὸ στήθος μου τὸ ὑπὸ σοῦ πληγέν.

Μὴ λησμονήσῃς πώποτε τὸν χωρισμὸν μας, φίλη...
Θὰ φύγῃς νῦν, ἀλλοίμονον! μακρὰν θὰ πορευθῆς!
Ἄς ἐνωθῶν τὰ χεῖλη μου μὲ τὰ θερμὰ σου χεῖλη...
Θεέ! ... τίς οἶδεν ἂν ποτε μακρὰν μ' ἐνθυμηθῆς.

ΛΥΣΙΣ

τοῦ ἐν τῷ προηγ. φυλλαδίῳ αἰνίγματος

Φωσφορος.

Λύσις τοῦ Γρίφου

Οἱ Γάλλοι ἐποφθαλμιῶσι τὴν Τόνιδα.

ΑΙΝΙΓΜΑ

Πίθος εἶμαι Δαναίδων· μ' ἔχεις πάντοτε μαζῷ σου·
Ἄν μὲ ἀποκεφαλίσῃς, τάχιστα πῶς φεύγω πείσου,
Καὶ πετῶ εἰς ὕψος μέγα, φθάνων μέγχις οὐρανοῦ,
Καὶ ποτὲ δὲν θὰ μὲ φθάσῃς εἰς τὰ ὕψη τοῦ κενοῦ.

ΓΡΙΦΟΣ

